

Jobbik, jellem, jó szándék

A kecskeméti Jobbik története

2003-2010

Összeállították:

**Gál Sándor, Illés László, Károlyfalvi József,
dr. Kiss Zsolt, Kovács Sándor, Tóth Sándor**

Keckskemét
2018

Tartalom

1. Bevezetés.....	3
2. A rendszerváltás kudarca	4
3. Jobboldali radikalizmus Magyarországon és Kecskeméten 1989 után.....	7
4. Őrségváltás a jobboldalon - Az erkölcsi többlet illúziója	10
5. Az „új elit” szociológiai vonásai és háttere.....	13
6. A kecskeméti Jobbik létrejötte	17
7. A kecskeméti Jobbik útja, fejlődése, választási statisztikája	23
8. Posztmodern fiatalok - generációváltás.....	31
9. A pártvezér és környezete arcvonásai	34
10. Mi az eltérés a klasszikus jobboldali radikalizmustól?	41
11. Minél ostobábbat mond, annál Jobbik.....	43
12. Előre középre?.....	48
13. Zárszó, személyes és erkölcsi következtetések	51

Bevezetés

Hazánkban a XIX. majd a XX. század történelme során az eszmék, az ideológiák indították az embereket a cselekvésre. Eszmék, melyekért az emberek küzdöttek, áldozatokat hoztak, sok esetben saját életüket is.

Magyarországon a 2010-es évtized közepére lényegében megszűnt az értékelvű, az eszmék, a történelmi példák és az ideológiák által motivált politikai tevékenység. A politikát megjelenítő személyiségek is egyre ritkább esetben bonyolódnak bele ideológiai, történetpolitikai állásfoglalásokba céljaik és tetteik indoklása kapcsán.

Sajnálatos módon ezzel szemben számos esetben a cinikus érdekérvényesítés az, mely minősíti a politikusok viselkedését. Néha azért bevetnek egy kis magyarázatot is.

Mindenki emlékezhet arra, hogy a kilencvenes években számos politikus a korai eredeti tőkefelhalmozás korában érezve magát, kijelentéseket tett a párhuzamról. Ma ezt ugyan nem hangsúlyozzák, azonban annál nagyobb lendülettel gyakorolják. Szintén sokan ugyan nem mondják ki, de követik a reneszánsz pápák elveit, miszerint élvezni kell a pápaságot, amit Isten adott. A politika fő célja az állami pénzforrások feletti rendelkezés megszerzése.

A politika a nagy tömegek számára az anyagi haszonszerzés szinonimájává vált, hogy élesebb jelzőket ne is alkalmazzunk. A lényeg az államhatalom, az újrafelosztás forrásai uralása.

Természetesen azért létezik, a magyar politika több szegmensében azonban bizonyos értelmű társadalmi felelősség, ez azonban messze elmarad az elvárható szinttől.

Teleki Pál gróf, Merjünk magyarnak lenni! című, a nemzetpolitikai elveit összegző művében úgy fogalmaz, hogy az a felelős magyar politikus és értelmiség, aki képes a közérdeknek alárendelni magánérdekeit. Ugyanezen elvet korábban filozófiai szinten definiálták G. W. F. Hegel és az olasz Giovanni Gentile.

Természetesen ezen elvet elsősorban a nemzeti közösségben gondolkodó jobboldal esetében várhatjuk el. Itt szóra sem lehetnek érdemesek a 2004-10 között hazánkban működő, a baloldal, a klasszikus liberalizmus fogalmát is lejárató ámokfutás és a spoil system és pártjai.

Bár a 2010 utáni magyar politikát látszólagosan a jobboldal uralja, tevékenysége messze elmarad a hajdani nagy kormányfő és földrajztudós által meghatározott szinttől és alapelvtől.

Különösen szomorú és illúzióromboló, ha az elvekben a nemzeti-jobboldali radikalizmust hirdető párt az, amely eltávolodik az alapvető morális és nemzetpolitikai elvektől.

Mintegy másfél évtizede, üdítő politikai közegként, a jövő perspektíváit látszólag magasabb erkölcsi és nemzetpolitikai szinten kifejező erőként jelent meg a Jobbik. Sokan hittük, hogy a magyar történelmi fejlődés végre a felszínre hozott egy rendkívül magas erkölcsi-nemzetpolitikai szinten gondolkodó fiatal elitet. Ezért is áldoztunk rá sokan sok erőfeszítést, munkát, energiát. Természetesen ennek meg is lett a hátrányos következménye az érintettek nézve az élet számos területén.

A 10-15 éve még lelkesítő illúziók elmúltak, a párt arculata már egyre kevésbé különbözik a magyar politika átlagos erkölcsi-szellemi színvonalától. A Jobbik egyre növekvő számú botlása, kicsinyessége, tévútja kényszerítően hat a rövid összegzés, elemzés közzétételére.

A rendszerváltás kudarca

Az 1990 előtti történelmi időszakban, az utolsó évekre már rendkívül sok ellentmondás halmozódott fel. Mindez folyamatosan aláásta a kommunista pártállam történelmi legitimitását, bár bizonyos fejlődés is bekövetkezett alatta. A 80-as évek első részében még csak a politika iránt érdeklődő szűkebb réteg, az évtized végére azonban már a magyar társadalom szélesebb rétegei fordultak szembe a rendszerrel. A nemzetközi erőviszonyok alakulása is ezt csak ekkorra tette lehetővé. Tehát párhuzamosan jelentek meg a pártállamra nyomást gyakorló tényezők. A külső erőviszonyok hatásai nélkül egyébkén csak belülről ez lehetetlen lett volna.

A pártállam legitimitását számos tényező eddigre már kikezdte. Az értelmiség számára a nemzeti függetlenség, a jogállamiság, a demokrácia hiánya, a kereszténység, nemzeti és európai kultúra visszaszorítása, az elszakított nemzetrészek sorsa jelentette a fő problémát. A nagy tömegekben felerősödött a nyugati fogyasztási modell elérésének igénye, számos tehetséges fiatal vagy középkorú iparos, műszaki, vagy közgazdasági szakember az önálló vállalkozás útjára akart lépni.

Az egyre szabadabbá váló sajtó folyamatosan feltárta a rendszer történelmi bűneit, hiányosságait, korlátait, egyes vezetők alaptalan előnyeit, visszaéléseit. /Ezen előnyök, kedvezmények, visszaélések nagyságrendben, arányaikban, egy-két kivételtől eltekintve egy napon sem említhetők a mostaniakkal./ Az 1988-90 között megszerveződő ellenzék folyamatosan, egyre erősebb hangvétellel tűzte napirendre a rendszer ellentmondásait.

Mindenki előtt ismert, hogy 1990 tavaszán a parlamenti választásokon vereséget szenvedett a pártállam utódpartja /MSZP/, az ellenzék akkor konzervatívként beállított koalíciója(MDF-KDNP-FKGP) vehette kezébe a kormányzati végrehajtó hatalmat. Az ellenzék akkori polgári radikális-liberális erői: **az SZDSZ és ifjúsági szervezetének tekinthető FIDESZ a társadalom piaci alapú átszervezését, a nemzeti és vallási értékek tagadását, a deviáns társadalmi csoportok támogatását sürgették, hangsúlyozták.** Túlsúlyuk, támogatottságuk a médiában is ezt lehetővé tette.

A vezető kormánypárt, az MDF liberális csoportjai számos kérdésben hasonló álláspontot képviseltek, mint az ellenzék e része. Igazságtalanok lennénk, ha azonban tagadnánk, hogy nemzet- és társadalom-felfogásuk jóval felelősebb volt, számos kérdésben az Adenauer, De Gaulle által kialakított konzervatív-nemzeti-kereszténydemokrata modellt akarták hazánkban érvényre juttatni. Ennek azonban a külső körülmények nemigen kedveztek.

A külső politikai-gazdasági nyomás, a saját holdudvaruk és elitjeik mohó igényei azonban letérítették a kormányt a tervezett útról. Egymást követték a gazdaságban a liberalizáció, dereguláció, privatizáció szabályai. Csehországban példaként még a 90-es évek közepén is érvényben volt az állami bérszabályozás, nálunk szinte rögtön megszűnt. **Az állami tulajdon jelentős része spekulánsok, vagy volt MSZMP vezetők kezébe került, vagy a piacot vásárolni akaró nyugati tőke építette le.** A nemzeti tulajdon jelentős részét a rabló privatizációval elherdálták, a privatizációs folyamat során, kudarcot vallottak a kormány a népi kapitalizmus, a munkavállalói részvények révén történő létrehozásának és erősítésének törekvései. A nehéz-, a könnyű-, az élelmiszeripar, az építőanyag-ipar sok esetben a korábbi évek során modernizált üzemek lettek tönkretéve, idegen kézre juttatva.

A fővárosi liberális értelmiség által folyamatosan támadott és gúnyolt FKGP azonban legalább a vidéki tömegek jelentős részét tudta a kárpótlási törvények révén földtulajdonhoz juttatni. Ellenkező esetben, vagyis a liberális földprivatizációs koncepciók győzelme esetén, Magyarországon idegen tulajdonú, latin-amerikai típusú nagybirtokrendszer jött volna létre.

A privatizáció százezrek számára egzisztenciális válságot eredményezett, a sok esetben igazságtalan, személyre szabott privatizációs gyakorlat révén azonban sikerült az akkori kormánypártoknak is kialakítani egy nem feltétlenül hazafias, liberális „polgári elitet”, mely bár magát így nevezte, azonban távol állt e fogalom hagyományos értelmezésétől.

E kormánypolitika már az első kormányzati ciklusban is kitermelte a jobboldali radikális ellenzékét: a Romhányi László, Bosnyák Imre, Bodrogi Imre vezette, a Jurta Színház központtal működő Magyarok Nemzeti Szövetségét, mely azonban 1992-ben egy, a vezető emberei által, egy hajléktalan ellen, a vélelmezett lopás miatt elkövetett halált okozó súlyos testi sértés miatt széthullott, valamint a Csurka István és Horváth Lajos volt, az MDF-ből kivált képviselők által, 1993-ban, az ukrán államszerződés miatt létrehozott Magyar Igazság és Élet Pártját. Bizonyos vélemények szerint ekkor meg lehetett volna egyezni a súlyos pénzügyi válságban lévő fiatal ukrán állammal, Kárpátalja esetleges visszaadásáról, ezzel lépéseket lehetett volna tenni a történelmi Magyarország részleges helyreállítására.

Az MDF 1994-ben bekövetkezett katasztrofális vereségét követően az MSZP-SZDSZ kormány nem teljesítette a várt igényeket. Háttérpolitikusaik, holdudvaruk súlyos pénzügyi visszaéléseket, csalásokat követtek el. **Tovább folytatódott a rabló privatizáció, mely ekkor az energetikai-közüemi szektort juttatta profitorientált nyugati vállalatok kezébe, melyek hatalmas mennyiségű profitot vittek ki az országból.**

Így várható volt az MSZP-SZDSZ koalíció veresége 1998 tavaszán. 1998-2002 között egy viszonylag ígéretes periódus adatott a FIDESZ-KDNP-FKGP koalíció számára, melyet bizonyos kérdésekben kívülről támogatott a MIÉP. A kormány összetételét jól sikerült kialakítani, sikeres volt az együttműködés a rendszerváltás történetének legrokonszenvesebb, legfeljebb és legintelligensebb államfőjével, Mádl Ferencel.

A kormánynak sikerült javítani a gazdaság, az oktatás és az egészségügy, a közbiztonság viszonyain, a szomszédságunkban zajló súlyos háborús konfliktusok ellenére. Magyarország Közép-Európa regionális középhatalmának, stabil pontjának tűnhetett volna, ha a FIDESZ-t nem presszionálták volna bizonyos SZDSZ közeli csoportok. **Lehet, hogy csak hipotézis, de másfél-két évtizede még messze nem tűntek ekkorának a nemzetközi cionizmus és a szabadkőművesség /nemzetközi bankvilág, Soros György stb./ nyomása és elvárásai a magyar politikára.**

Sajnálatos technikai, kommunikációs hibák, talán idegen rendezés nyithattak utat az MSZP-SZDSZ koalíció 2002 tavaszi győzelmének. Itt el kell határolni az első két évet a következőktől. Dr. Medgyesy Péter, úgy tűnik komolyan vette a szociáldemokrata választási ígéreteket, béremeléseket hatott végre a közsférában, javított a munkavállalók helyzetén. Az ő habitusa, megnyilvánulásai ismert pártállami múltjától függetlenül azonban a jó szándékú és az úriemberi viselkedés jellemzőivel írhatóak le, bizonyos protokolláris tévedésektől eltérően.

Puccszerű belső leváltása az MSZP-n belüli, sem a nemzethez, sem pedig a baloldalhoz nem köthető leggátlástalanabb liberális csoportok /Gyurcsány Ferenc és a bűnöző holdudvar/ felszínre kerülését eredményezte, akik hazaárulásban, az idegen érdekek kiszolgálásában gyorsan előzni tudták az SZDSZ-t. Mindez a 2016 tavaszán kirobbant Alstom-ügy súlyos árnya mellett is hozzátartozik az igazsághoz.

A közelmúlt: a Gyurcsány- és a Bajnai kormányok hatéves ámokfutása közismert. Részletekbe való elmélyülés nélkül is ismeretes az oktatás és az egészségügy tönkretétele, profitorientált csoportoknak történő kiszolgáltatása, a jogállam lebontása, a deviáns csoportok, a másság és a multikulturalizmus támogatása, a nemzeti kultúra és múlt ellenséges kezelése, a magyar gazdaság a külső érdekeknek érdekében történt leépítése, elprivatizálása. Ez teljesen jogos, egyre erősebb ellenérzéseket keltett a magyar társadalomban. Mindehhez társult a 2006 őszi tüntetések brutális letörése külföldi erők igénybevételével.

Nyugodtan ki lehetett mondani: a rendszerváltás nem kizárólag gazdasági, kulturális értelemben, hanem leginkább morális tekintetben bukott meg.

A FIDESZ, így az Orbán kormány 2010-es győzelmét segítette, hogy Orbán Viktor nyíltan megígérte a 2006-os, szinte vérengzésbe átcsapott tüntetésnek nevezett, a Gyurcsány-hazudozás miatti demonstráció valószínűsíthetően idegen erők /izraeli, ukrán, szerb/ általi leverésének jogi kivizsgálását. Azonban e területen, azóta igen kevés előrelépés történt.

Jobboldali radikalizmus Magyarországon és Kecskeméten 1989 után

Még kellenek alapkutatások, bizonyos időszak, ahhoz, hogy teljesen tisztán lássuk a rendszerváltásnak nevezett társadalmi-politikai-gazdasági folyamat lényegi vonásait hazánkban, de már sokat számára úgy tűnik, csak módszerváltás történt.

Tény azonban, mint az előző részben is felvázoltuk, a magyar társadalom a nemzeti tulajdon jelentős részét elvesztette, magyar százezrek egzisztenciája, jövőképe omlott össze. A régi gazdasági-politikai-kulturális elit megtarthatta pozícióit, legfeljebb egy része a gazdasági szféra felé mozdult el. Emellett új elitek képződtek, jelentek meg a politikai-gazdasági-kulturális szférában, elsősorban az új pártokhoz és holdudvarukhoz köthetően.

A több lépcsőben bekövetkezett privatizációs folyamatokban a régi és az új elitek is pozíciókat szereztek. Azt azért a tárgyilagosság kedvéért jegyezzük meg, hogy ez ekkor még jóval szerényebb volt, mint a mai folyamatok.

A rendszerváltás ideológiája a koalíciós időszak, az 1946 február 1-én kikiáltott Magyar Köztársaság, valamint az 1956-os forradalom és szabadságharc eszmeiségéhez kötődött. Ezek azonban átmeneti jelleget jelenítettek meg, hiszen a magyar történelemben rövid időszakokat képviseltek. Bár 1956 a magyar- és a világtörténelem páratlanul dicsőséges pillanata volt, de a pillanatfelvételek után jöttek az újabb megrázó pillanatok. Mint ahogy előttük is voltak.

Antall József kormányfő egy jobboldali konzervatív ideológiában gondolkodott. Mint beszédeiben kifejtette, az MDF ideológiájában egyenlő súllyal szerepelnek a nemzeti liberalizmus, a kereszténydemokrácia és a népi mozgalom ideológiája. Erre az előadásain, beszédein, a hallgatóság soraiban jelenlévő idősebb emberek általában tapsviharban törtek ki. Arról egészen eltérő álláspontok léteznek, megoszlanak a vélemények hogy kételkedhetünk-e Antall József szándékaiban, korrektségében, becsületességében, azonban mindenki előtt evidens lehet, hogy az említett eszmék közül a liberalizmus vált dominánssá, a népi eszmeiség gyakorlati érvényre jutásáról lényegében nemigen lehetett beszélni.

Antall József bátorisan kísérleteket tett még a Horthy-korszak konzervatív, nyugati orientációjú csoportjai és ideológiája a nemzeti identitásképpbe történő beemelésére. Ez érdemének tekinthető, de minden ilyen megnyilvánulását az ellenzék dühödt támadásai kísérték. Az akkori ellenzék nem is tudta pontosan tudatosítani mi ellen is tiltakozik, azonban a várt gazdasági eredmények elmaradása következtében az ellenzék a téves út felé terelte a társadalom és az értelmiség jelentős része gondolkodását.

Az SZDSZ és az akkor ifjúsági szervezetének tekinthető FIDESZ a részben Soros-iskolába járt politikusai a századelő polgári radikális ideológiájának modernizált változatát akarták a magyar társadalom hivatalos, domináns eszmeiségévé tenni annak minden vallás- és nemzet- és kultúraellenességével, a piaci liberalizmus és a gazdasági sokkterápia hirdetésével, a deviáns kisebbségek népszerűsítésével. Néhány emlékeztető példa: az SZDSZ és FIDESZ kivonulása a parlamentből, mikor Szabad György 1990 június 4-én Trianonra emlékezett, vagy II. János Pál látogatása kapcsán a „cápalátogatást” emlegető Magyar Narancs. Az is emlékeztető, hogy Orbán Viktor ekkor még a következőképp beszélt: „A piac majd mindent eldönt...” **Szerencsére konzervatív fordulatát követően, ma már egészen másképp áll a gazdasági folyamatokhoz.** Az SZDSZ a szociáldemokrácia, vagy a polgári radikalizmus szociális oldalát is hirdető, képviselő vékony vonulata /pl. Szabó Miklós/ messze nem a fő irányzatot jelentette.

Mindehhez azért tegyük hozzá, negyedszázaddal előtti politikusok lehet, hogy komolyabban gondolták az ideológiák, eszmék szerepét, mint a maiak... A mai politikában már nem ideológiákról, hanem **gátlástalan hatalmi érdekérvényesítésről** beszélhetünk.

A rendszerváltás körül említhetjük még az FKGP polgári-paraszti-demokratikus ideológiáját, hagyományait. A földprivatizációt, a vidék és a parasztság érdekvédelmét sürgető FKGP-t a baloldalon sokan igyekeztek szélsőjobboldalként beállítani, pedig története során sohasem és ekkor sem volt az, még jó értelemben sem.

Érdekes, az 1989 őszén az állampárt felbomlásakor létrejött MSZP ideológiai átalakulása. 1990 körül még megvolt a lehetősége, hogy egy, a nyugat-európai /francia, görög, spanyol, finn, svéd stb./ hazafias-nemzeti és baloldali párttá váljon. Bár akkori nagy tekintélyű, meghatározó vezetői(Szűrös Mátyás, Pozsgay Imre, Gazsó Ferenc és mások) a pártállamból jöttek, voltak korlátaik, de **jelentős hazafias, szociális intellektuális és erkölcsi kapacitásokkal rendelkeztek, de ők nem győzhettek.** Az őket követő vezetők **viszont liberális kapitalista fordulatot hajtottak végre,** több lépcsőben. Az MSZP történetének mélypontja 2004-10 között következett be. A viszonylag korrekt, a választásokon tett ígéreteit betartani szándékozó Medgyessy Pétert puccszerűen leváltották, és jött a Gyurcsány Ferenc és Bajnai Gordon nevéhez köthető **ámokfutás,** ahol, mint említettük, **a megmaradt nemzeti tulajdon elprivatizálásában, az állami szintre emelt korrupcióban és nemzetgyalázásban az MSZP még az SZDSZ-t is előzni tudta.**

A Gyurcsánynál még összehasonlíthatatlanul becsületesebb Horn Gyula is megbukott, így 1998-2002 között a rendszerváltás időszakának legígéretesebb és legeredményesebb periódusa következett be az első Orbán-kormány megalakulásával. Az 1998-ban megválasztott parlamentbe bekerült a Csurka István fémjelezte MIÉP, mint a rendszerváltás utáni periódus első jobboldali radikális pártja. A MIÉP-et a környező országokkal megkötött szűkségtelen alapszerződések, a liberális kapitalista és globalizációs nyomás hozta létre. Sajnos 2002-ben, a MIÉP már nem került be a parlamentbe, pedig nagy szükség lett volna rá. Az utolsó lehetőség a visszatérésre a 2009-es uniós választás volt, de ezt az illetékesek nem tudták, vagy nem akarták e lehetőséget kihasználni.

A rendszerváltás első évtizedében számos jobboldali radikális szerveződés jelent meg, itt nem térhetünk ki mindre. Számos szerveződésben emigrációs mozgalmak, a kirívóan extrémek esetében esetleg külső titkosszolgálatok is játszhattak szerepet. Talán egyedül érdemleges a Jurta-színházban berendezkedett, Romhányi László, Bosnyák Imre és Bodrogi Imre vezette Magyarok Nemzeti Szövetsége volt. A szervezet lapja a népszerű és bátor Szent Korona volt.

Hasonlóan színvonalas és bátor lap volt v. dr. Endrey Antal, Nemzeti Újság című lapja.

Mint már említettük, a Magyarok Nemzeti Szövetsége 1992 után széthullott. Mint már szintén elemeztük, a magyar társadalomban sok csalódást és fel nem ismert tévutat követően a 90-es évek végére erősödött fel a nemzeti-jobboldali radikalizmus iránti igény.

Az is biztos, hogy a magyar társadalom is rendkívül sokat változott 1990-től 2010-ig. Növekedtek a szociális igazságtalanságok, társadalmi különbségek, folyamatosan növekedett az egzisztenciálisan vesztes társadalmi csoportok aránya. Erősödtek a deviáns jelenségek, közben egyre erősebb mértéket vett a jogrendszer és az oktatás liberalizációja. A 2000-es évek elejétől a hazai cigányság egyes, deviáns rétegei egyre elfogadhatatlanabb, a civilizált életkörülményekbe beilleszkedni képtelen magatartást tanúsítottak. E csoportok felbátorításában nagy szerepet játszottak a balliberális pártok és értelmiségi holdudvaruk.

Romlott az elszakított magyarság helyzete, a balliberális kormányok nem törődtek velük, sőt 2004-ben, a népszavazás előtt a kettős állampolgárság ellen kampányoltak.

A 2000-es évek elejétől jelentősen felerősödtek a világ globalizációs erői, a nemzetközi szabadkőművesség, a libertáriánusok, az USA és Izrael bizonyos politikai körei Magyarországra gyakorolt nyomása és elvárásai. Olyan arányban, mely a 90-es évek elején még elképzelhetetlen volt. Antall József 1991-ben Izraelben tett látogatása során még elmondhatta, hogy a Kormányzó, a Kállay-kormány és tagjai, katonai vezetők (Nagy Vilmos, Keresztes-Fischer Ferenc, Szombathelyi Ferenc) mennyit tettek a magyar zsidóság védelmében. Ma ilyen nemigen lehet hallani egy magyar vezetőtől sem... Miért nem használnak ilyen érveket esetleg az izraeli vezetőkkel folytatott eszmecserék során?

A tragikus és szomorú 1944-es deportálás és a holokausz kapcsán **bizonyos körök nyomása már nem is az erkölcsileg kötelező kegyelet jogos ápolását, a megemlékezést, hanem a magyar történelem befektetését, identitásunk rombolását, anyagi és pozícionális előnyök megszerzését szolgálja.**

Tehát a gazdasági-, szociális-, jogi-, de a kulturális- és identitásbeli önvédelemre is nagy szüksége volt és van a magyarságnak határon belül és kívül.

Az említett problémák egyre nagyobb erővel vetették fel egy a nemzet érdekeiért, méltóságáért és értékeiért fellépő jobboldali radikális mozgalom létrejöttének, újjászerveződésének igényét.

Mint említettük, a MIÉP 2009-től elolvadt, széthullott.

Helyét egy feljövő, új mozgalom vette át.

Kecskeméten, mint Magyarország igen jelentős, közel 120000 lakosú városában a nemzeti-jobboldali radikalizmus az országos folyamatoknak megfelelően 1998-tól jelent meg.

Itt egy pillanatra álljunk meg e definíciónál, a politikatörténetben számos irányzat által használt radikalizmus a latin radix=gyökér, szóból származik, a gyökeres változások igényét veti fel.

Tehát, mint érintettük, eddig Kecskeméten az MDF, a KDNP és az FKGP szervezeti kereteiben, irányzataiban történtek ilyen megnyilvánulások. Példaként Póta Iván, dr. Kala Molnár Sándor KDNP-, Kalmár József FKGP vezetők fogékonyak, nyitottak voltak a jobboldali radikalizmus kérdésfelvetéseire. Az önálló szervezeti fejlődésre a továbbiakban fogunk kitérni.

Őrségváltás a jobboldalon - Az erkölcsi többlet illúziója

Amint tehát említettük, a magyar politika és közmorál a 2000-es évtized második felére elképzelhetetlen mélypontra jutott. A Gyurcsány Ferenc vezette MSZP-SZDSZ koalíciónak már semmi köze sem volt sem a hagyományos baloldalhoz, sem pedig a klasszikus liberalizmushoz.

Ahol lehetett folytatták a privatizációt, a megmaradt nemzeti vagyon kiárusítását, a külföldi érdekeltségek kezére juttatását. E politika mindent megtett a magyar emberek további kizsákmányolására és elszegényítésére. A meglevő nemzeti vagyon tekintetében holdudvarukkal és a baráti köreikkel páratlan korrupciót indítottak el. Kiszervezéseikkel szintén a baráti köröket és a holdudvart segítették. Jelentős összegeket vontak ki az egészségügyből és az oktatásból és a honvédelemből. A jogrendszert és a közbiztonságot folyamatosan liberalizálták, közben erkölcsi-, jogi-, tömegkommunikációs eszközökkel erősítették, támogatták a különféle devianciákat.

Az MSZP és az SZDSZ 2004 december 5-i népszavazáson **megtagadták a szolidaritást, az állampolgárságot az elszakított, határainkon túl élő magyarságtól.**

Egy ilyen álbaldali, hazafiatlan kormányzattal a becsületes, hazafias beállítottságú embereknek nincs tárgyalnivalója, és nem lehet kompromisszumot kötnie, csak szembefordulhatnak vele.

Az álbaldali MSZP-SZDSZ kormány folyamatos hanyatlásával, népszerűtlenségével párhuzamos módon gyengült és hanyatlott a magyar nemzeti-jobboldali radikalizmus **autentikus képviselte, a MIÉP.** Nagyon nagy kár volt érte, hiszen az 1998-as parlamentbe történő bekerülését követően nagyszerű dolgokat tett. Újjáépítette a magyar nemzeti-jobboldali radikalizmus intézményrendszerét, nemzet-, történelemképét, kultúráját, ideológiáját.

Mindehhez megfelelő intézményrendszert rendelt. A MIÉP e vonatkozásban meglehetősen szilárd talajon állt. A MIÉP mint párt mellett ott működött a Bocskai István Szabadegyetem, a rendkívül színvonalas Magyar Fórum, és más irodalmi folyóiratok. Az internetes sajtó területén a korai vég megakadályozta a kiteljesedést.

Talán a mai napig érthetetlen, megmagyarázhatatlan, hogy miért is gyorsult fel 2006-2009 között az önfelszámolás folyamata. A talpra állás, az újjászerveződés utolsó lehetősége, pillanata a 2009 júniusi EU-választás lehetett volna. A versenyben maradás utolsó lehetősége a választáson történő indulás volt. A MIÉP-nek mindenképp megvolt az esélye egy képviselői helyre. Minden bizonnyal pontosan rekonstruálhatta az önfelszámolás végső stádiumát Sütő Gábor volt diplomata, akkori listavezető. Minden bizonnyal Csurka István élettársa és közvetlen környezete inkább destruktív, mint kreatív hozzáállása adhatta meg a végső kegyelem-döfést. A MIÉP önmagától kiszenvedett, felszámolta önmagát. Maga alá temette a vidéki szervezeteket, magára hagyta a balliberális és a fideszes egzisztenciális nyomással és támadással szemben vidéki reprezentánsait, értelmiségét. Leszámítva a FIDESZ-be gyorsan beintegrálódó kisebbséget, a köpönyegforgatókat.

A nemzeti-jobboldali radikalizmus porondján ekkorra már csak a 2003-ban alakult Jobbik maradt. A Jobbik ekkorra már bizonyos mértékig felépítette önmagát. Utcai akciói 2005 után egyre hatékonyabbak lettek, az erkölcsi többlet, a bátor fellépés, a hatékonyság illúzióját, imázsát kölcsönözve számára.

Ilyen fellépésekre már nagyon vártak a magyar társadalom, a magyarság a nemzeti értékekben, az emberi szabadság, méltóság, a társadalmi szolidaritás elveiben még hívó, azok iránt elkötelezett emberek és csoportjaik.

A Jobbik ekkori tevékenységét a felületes szemlélő optikáján keresztül kizárólag a hazaszeretet, az erkölcsi elvek és értékek irányították. A deviáns cigány szubkultúrák által uralt körzetekben a 2007 körül megjelenő Magyar Gárda és a Nemzeti Őrsereg a nemzeti és egyéni szabadság és az emberi méltóság, a nemzeti önvédelem perspektíváit villantották fel.

A Magyar Gárda és a Nemzeti Őrsereg Tatárszentgyörgyön 2007 novemberében

A félreértelmezések elkerülésére itt szeretnénk rögzíteni, e szervezetek ugyan nem rendelkeztek törvényes felhatalmazással, de nem is végeztek rendőrségi, karhatalmi hatáskörbe tartozó tevékenységet, ami nyilvánvalóan jogszerűtlen lett volna. Azonban lehetőségét, kiindulópontját jelenthették volna egy államilag szervezetet kiegészítő karhatalmi és katasztrófavédelmi alakulatnak. Azóta rend sem lett két hét alatt, a gárdisták nagy részét pedig elvtelen módon pár év múlva magukra hagyta a Jobbik vezetése és elnöke.

Dósa István főparancsnok Tatárszentgyörgyön. Vona vele is méltatlanul járt el.

Az akkori kormánypolitika elképesztő nemzetellenessége, korrupciója, bűnpártolása elleni fellépés azonban elfedte a Jobbik akkorra már kiformalódott vezető körei valódi mentalitását, céljait. Persze ezt messze meghaladta a 2010 nyarától bekövetkezett magatartás, a parlamentbe bejutott, de magát akkor már morálisan ledegradált Jobbik vezetés részéről.

Lényegében már 2007-8 körül is kiviteleztek belső tisztogatásokat. Így ekkor szorították ki a pártból az alapítók közé sorolható Kovács Dávid, Nagy Ervin és Biber József alelnököket. Részletekkel ez esetekben nem igazán rendelkezhetünk, nem is szándékozunk rájuk kitérni, azonban feltételezhetjük, hogy nem fértek bele a szűk vezetői körbe, hierarchiába, annak felépítésébe, vagy zavarhatták presztízs jellegű szempontjaikat.

Tény viszont, hogy az előrehaladás pillanatában, mikor szinte mindenki tőlük várta a nemzet legsúlyosabb problémáinak megoldását, senki sem figyelt ilyen „részkérdésekre”. Ez viszont a figyelmetlen érdeklődő és szimpatizáns számára problémák forrásává vált, csapdákat, kudarccokat rejtegetett.

Az „új elit” szociológiai vonásai és háttere

Nyilvánvaló, hogy ez esetben nem készítettünk mélyreható statisztikai, szociológiai elemzést és összegzést a Jobbik vezető csoportjáról és garnitúrájáról. Néhány jellemző vonást azonban érdekes lehet összegezni.

A Jobbik kezdetben, mint a jobboldali radikalizmus képviselője ideológiai alapon szerveződött meg. Magához vonzotta azokat az idősebb és középkorú értelmiségieket is, akik politikai és kulturális beállítottságuk, családi hagyományaik, erkölcsi értékrendjük révén kötődtek a gyökeres változás céljaihoz, a nemzeti értékrendszerhez, és a jobboldali radikalizmushoz és a politikai berendezkedés szintjén akarták elgondolásaik érvényre juttatni.

A 2010-es országgyűlési, majd önkormányzati választási siker között, majd a később végrehajtott belső tisztogatások egyértelműen új profilt formáltak a pártban.

Mint említettük e fordulat és tisztogatások újabb hullámai olyan új szereplőket hoztak felszínre, akiknek a 2010-es választások előtt még nyoma sem volt a pártban. Pillanatok alatt ők képezték a párt második és harmadik vonalát, holdudvarát.

A 2010-es választásokon még a parlamentbe jutott idősebb MIÉP politikusoktól eltekintve a Jobbik vezető csoportját egy nagyjából 2003 és 2009 között összeállt, kialakult nagyrészt fiatal, kisebb részben középkorú garnitúra képezte. E csoport, mint említettük, ejtett is ki már eddig embereket /Kovács Dávid, Nagy Ervin, Biber József/, ugyanakkor integrált is a soraiba hozzá illő, megfelelő személyeket. Itt minden bizonnyal nem a politikai, szakpolitikai műveltség, felkészültség, az erkölcsiség volt a döntő, hanem a személyes lojalitás, szimpátia, megfelelés, alkalmazkodás.

Hogyan is néznek ki tehát e vezető réteg szociológiai, kulturális jellemzői, jellegzetességei alapján?

Pontos elemzést, számoszlopokat, grafikonokat tehát itt nem mellékelhetünk, csak néhány általános és kifejezetten jellemző és helytálló megállapítást szeretnénk tenni.

Mintegy jó évtizeddel ezelőtt-mikor az ember még hitt a politika és a hagyományos értékek és morál közötti valamiféle relációban - **üdítő jelenségnek tűnt a Jobbik megjelenése.** A már említett erkölcsi és intellektuális többlet illúzióját keltve jelentek meg az akkorra már ugyancsak romlott arcát kimutató politikai életben. **Sokan hittük, hogy végre a magyar történelmi fejlődés felszínre hozott egy olyan fiatal értelmiségi kört, mely a magyar társadalom problémáit a legerkölcösebb, legbecsületesebb módon, páratlan intellektuális tisztánlátással oldja meg. Utólag ki kell mondani, ez sokak részéről naivitás, optikai tévedés volt.** Minden bizonnyal azok a sivatagi vándorok érezhetnek így, akik a szomjúságtól és éhségtől gyötörtén lázas vízióikban már friss, üdítő forrásokkal, tápláló datolyaligetekkel viruló oázis szélén érezték magukat.

Visszatérve, próbáljunk meg egy rövid összegzést tenni e társaság iskolázottsági, műveltségi, színvonaláról, társadalmi, szociológiai hátteréről.

Kezdjük el talán a családi háttér elemzésével. Először is szögezzük le, elvben a családi háttér magában még túlzottan sokat nem jelenthet. Nem kell ahhoz valakinek bármely társadalmi csoporthoz tartoznia, hogy becsületességével, tehetségével, szorgalmával, munkájával, áldozathozatalával kiemelkedjen és a társadalom élvonalába kerüljön. Teljesen igazságtalan lenne, ha a társadalom a pozíciókat, az értékelést a társadalmi helyzet alapján osztaná ki. Pedig ma már vannak ennek jelei, olyan értelemben, hogy az 1990 után feljött „elitek” újratermelik, vagy családtagjaik számára biztosítják a kedvező pozíciókat. Számos esetben érdem és teljesítmény nélkül, mondhatni rendi alapon.

Minthogy az is igaz, hogy a pártállam 1960-as éveitől kezdve az 1945 előtti középosztályok jelentős csoportjai szerény módon, de képesek voltak társadalmi pozícióik újratermelésére.

Természetesen mindebben a rendszernek a szakértelem iránti igénye, az érintettek szorgalma és munkája is szerepet játszottak, illetőleg az a szempont, hogy a Kádár-rendszer 60-as és 70-es évtizedeiben folyamatosan bővültek a társadalmi munkamegosztásban az értelmiségi és az alkalmazotti státusok. Összegezve, tehát lényegében e társadalmi folyamat nem ment bárki rovására.

Mindettől függetlenül, általánosságban a politikába történő belépéshez azonban szerencsés és szükséges lehet- ha nem is feltétlenül kötelezően- de bizonyos, minimálisan 1-2 generáción végighaladó politikai szocializáció, kulturális minta a politikai életbe belépő szereplők számára. Ez többoldalú látásmódot, toleranciát, mérlegelési-, komparatív-, integrációs és önkorlátozási képességeket adhat az említett szereplők számára. Természetesen ez megfelelő szemlélettel, alkati adottságokkal, politikai kultúrával és műveltséggel áthidalható, azonban nem baj, ha ezt valaki a családból is hozhatja. Ennek hiánya azonban kifejezetten érződik az 1989 után kiformalódott magyar jobboldal nagyobb részén, szereplői magatartásán.

Ha megnézzük a XX. század magyar történelme bizonyos tömegpártjait és mozgalmait, könnyen megállapíthatjuk, hogy a szerves fejlődés hiányában vezető csoportjaik gyorsan felemelkedett értelmiségi-, vagy fél-értelmiségi elitje egy kikristályosodott szemlélet helyett a legtöbb esetben hangzatos, sok esetben külföldről átvett, jól hangzó programokat és ideológiákat képviseltek, számos esetben főként a jelszavak szintjén. Attól függetlenül, hogy számos kérdésben jelentős részgazságokat mondtak ki, fontos társadalmi célokat jelöltek meg. Ezt mondhatjuk a szociáldemokratákra, a polgári radikálisokra, a 30-as évek végén megerősödő hazai nemzetiszocialista mozgalmakra, leginkább a kommunistákra, de sok tekintetben a népiesekre, a parasztpáriakra is.

A 2003 körül induló, az előbbiektől egészen eltérő, más - már felvázolt - körülmények közt feljövő **Jobbik** szűk vezető csoportjaira is ez a jellemző. Azt gyorsan felismerték, hogy a **szociálliberális ámokfutással szemben** a magyar társadalomban óriási az igény a jogállamiság, a nemzeti értékek és méltóság, a szociális igazság értékeinek képviselésére, azonban az erre adott egyszerű válasz bár jól hangzó, de inkább kidolgozatlan, megalapozatlan volt. Természetesen 2010 után ez tovább finomodhatott volna, de a vezető csoport a könnyebb megoldást választotta.

A Jobbik révén a politikába belépő szereplők túlnyomó része a római kifejezettséggel élve teljesen **homo novus**, vagyis új ember volt. Az 1945 előtti, a régi középosztályhoz történő családi kötődés csak kevesük esetében kimutatható, bár ez, mint említettük, nem lett volna kizáró szempont a tényleges nemzeti és integratív politika képviselésében és alkalmazásában. Szerves és átgondolt, felépített ideológia és társadalompolitikai koncepció hiányában lényegében átvett frázisokkal, mítoszokkal dobálózta. Mellékesen, ez 2015-ben, a migrációs hullám kapcsán vissza is ütött a Jobbik népszerűségére. A migráció fogalmát, a tény, háttérét ugyanis még sokan nem értik./Lényegében rejtett katonai megszállás/ Az talán még elfogadható, hogy hatékony fellépésével és médiahatalmával a FIDESZ a határok lezárását saját eredményeképp tudta elfogadtatni, ami nagyrészt igazság. Azonban 2015-16-ra a Jobbikra az visszahullt, hogy Vona Gábor és köre folyamatosan a ma már iszlám vallású török népekkel való testvériséget fújta /Attila unokái stb./, melynek már csak kevés köze van a valósághoz, a pánturánizmus elméletileg kedvező, szép perspektíváitól függetlenül. Valószínűleg, ez a nem jelentéktelen, az ISIS-sel üzletelő és együttműködő török politikai és üzleti köröket ez a legkevésbé sem érdekli, vagy hatja meg. **A Jobbikra ez viszont sokkal jobban visszaüt, mint a FIDESZ bizonyos körei által a Kovács Béla EU-parlamenti képviselőre dobált, feltehetően minden alapot nélkülöző, mosolyogtató vádak.** Egyszerűen azért, mert Magyarországon nincs mit kémkedni, hiszen a különféle NATO és EU almanachokban minden megtalálható.

Legfeljebb azt, hogy mondjuk, mit is árulnak a kecskeméti reptér kávéházában... Részletes, titkos információkhoz hozzá sem juthatott.

Tehát a kevesek kivételével, a Horthy-rendszer még alsó középosztályaihoz sem azonosítható kötődés hiánya kifejeződik a hatalom erőszakos megszerzésének, megtartásának, kiépítésének gyakorlatában. Ez a mentalitás inkább a jó néhányuk/20-as és 30-as korosztály/ esetében az 1-2 generációval korábban kimutatható MDP-s és MSZMP-s családi kötődésre utal. Magában a volt alacsonyabb szintű MSZMP-kötődés még nem elítélendő, azonban bizonyos emberi felelősség és intelligencia kell ennek ártértékeléséhez. Egyébként a 2010-es parlamentben, a FIDESZ-hez hasonlóan a Jobbik képviselők között is voltak volt MSZMP tagok. Ezen idősebb politikusok esetében bizonyára a kiemelkedő szaktudás volt a döntő, vagy csak azért lettek MSZMP-tagok, hogy állásuk betölthessék.

Iskolázottsági szint. Ez esetben szintén arról beszélhetünk, hogy a **Jobbik vezető csoportja**, mint homo novus személyekből összeállt konglomerátum, szintén **nem érte el teljesen azt a szellemi és erkölcsi tekintetben szükséges szintet**, mely a nemzeti eszme képviseléséhez, a nemzeti elkötelezettségű társadalmi csoportok integrálásához szükséges lenne.

2010 tavaszán, a parlamentbe kerülés pillanatában a Jobbik vezetői, képviselői nagyobb része friss diplomás, vagy éppen még csak az egyetemi-, vagy főiskolai tanulmányait folytató diákok voltak. Műszaki ember lényegében nem is volt közöttük.

Az igazsághoz ragaszkodva megállapíthatjuk, egy kisebb részüknek bizonyos kérdésekben lehettek felelős megnyilvánulásaik, azonban nagyobb részük lényegében csak a mítoszok és a frázisok hintéséből, vagy politikai pozíciójából élt.

A Jobbik jó néhány, 2010-től a törvényhozásba bekerült politikusa még felsőfokú végzettséggel sem rendelkezett. Maximálisan érettségivel rendelkezve, bár érvényesülési, alkalmazkodási viselkedéstechnikával jól vannak felvértezve, azonban lényegében nem voltak igazán alkalmasok arra, hogy megfelelő szellemi és erkölcsi színvonalon képviseljék a magyar konzervativizmus, jobboldali radikalizmus elveit, követelményeit.

Itt nem is nagyon érdemes beszélni olyan személyekről - mint például Novák Előd - akik egy-két jó ötlettől eltekintve nagyrészt, főként utcai politikát tudtak csak folytatni. Felesége, Dúró Dóra, 23 évesen kerülve a törvényhozásba, jórészt inkompetens, szakmailag és intellektuálisan még nem igazán felkészült a történetpolitikai, oktatási, művészeti és kulturális kérdések képviseletére.

Érdekes példa volt, mikor 2010 májusában egyik provokatív balliberális portál kérdéseket tett fel néhány legfiatalabb képviselőnek /Dúró Dóra, Vágó Gábor/, természetesen mi másról, mint a holokausztról. E beszélgetés sokáig fenn volt az interneten. Az ifjú képviselőnő valami olyat talált mondani, hogy ez az érintettekhez tartozik. Ahelyett, hogy elmondta volna, valóban ez is **magyar tragédia, azonban aránytalan felnagyítása elfogadhatatlan, miképpen az is, hogy ezt a magyarság öröklődő bűneként állítsák be.**

Más kérdés, hogy időnként, alkalomszerűen előfordulhatnak jó elképzeléseik vagy ötleteik, de ezek lényegében nem alkotnak egységes, koherens rendszert, mondhatni ad-hoc jellegűek. Nyilvánvalóan ennyi fizetés, sajtófigyelők, tanácsadók, beszédírók mellett nem ez a szint lenne az elvárható, melyet megjelöntenek. Lényegében a minimálbér 10-13-szorosáért.

Elméletileg értelmes fiatalember lenne Farkas Gergely, aki 2005-ben érettségizett a kecskeméti Bolyai János Gimnáziumban. Talán még el sem végezte az egyetemet, mikor 23 évesen országgyűlési képviselő lett. Esetében sem kizárólag és elsősorban az elvárható felkészültség foltjai a problematikusak, hanem a teljesen téveszmés generációs irányváltás felfogása, mely esetben a jobboldali-nemzeti radikalizmusnál sokkal fontosabbnak minősül a lehetőleg a 20-as és a 30-as generációhoz történő tartozás, mely esetben a felkészültség és az erkölcsi szint, az eddigi életút lényegtelen. Valószínűsíthetően ő volt az egyik befolyásoló, aki 2010 után

felerősítette Vona Gábor pártelnök ilyen irányú felfogását és irányváltását, mely a **Jobbikot egy generációs párt irányába indította el.**

Lényeg a jókedv. Megvan a generációs összhang

2016 márciusának elején került napvilágra, hogy a Jobbik tapolcai polgármestere nem rendelkezhet a korábbiakban, az életrajzában feltüntetett diplomákkal. Ez jogi problémát is felvethet, ugyanakkor itt is kitűnik a lényeg, hogy az elvárható eddigi közéleti múltnál és iskolázottsági szintnél fontosabb az, hogy politikusaik a generációs baráti, haveri körhöz tartoznak.

A kritikátlan, haveri, generációs kiemelés már korábban is okozott problémákat, botrányokat. Gondoljunk csak a 2010 körüli pártszóvivő a melegekkel történő közös fényképeire. Itt nem akarunk nemi beállítottsága miatt megsérteni, megalázni senkit, de ami az SZDSZ-ben elfogadott, az ez egy keresztény-nemzeti elveket valló pártban nem igazán elfogadható.

Akikről viszonylag pozitívan lehet nyilatkozni: Volner János, nyugodt, pózmentes, kiegyensúlyozott, felelős, gazdaságpolitikai megnyilvánulásaival, **Hegedüs Lórántné** szintén igényes gazdaságpolitikai elveivel, **Szávay István** tartalmas és megalapozott kisebbségpolitikai érveléseivel. Volner azonban 2017 nyarán azt a kijelentést tette, hogy a Jobbikban már nincs semmi vállalhatatlan. Kérdéses, hogy ő fel képes-e mérni, hogy ideológiai, filozófiai értelemben mi vállalható és mi nem. Szerintünk biztosan nem...

Megtalálta szerepét **Z. Kárpát Dániel**, aki elsősorban a fogyasztóvédelem szakértője. Kérdés, hogy miért csak ő volt az kizárólagos képviselő, aki 2015 végén képes volt kiállni a közvélemény elé a médiumokban és a migránskérdés kapcsán kifejtetni valamiféle értelmes véleményt, álláspontot.

Az első parlamenti ciklus /2010-14/ számos szereplőjét, azóta már menetközben visszaszorították, ejtették, vagy kizárták a pártból. A 2014 után akár országosan, akár a helyi politika szintjén a soraikba integrált személyekre, politikai szereplőkre az említett szempontok és elvárások még fokozottabban érvényesülnek. Tehát már csak a személyes lojalitás, alkalmazkodás, és a generációs szempontok számítanak.

A kecskeméti Jobbik létrejött

Az országos folyamatok, tendenciák Kecskeméten is lecsapódtak. A MIÉP utolsó vergődései szomorú képeken jelentek meg a városban és a megyében.

Azonban az önkormányzati választásokon még 1998-ban és 2002-ben a MIÉP minden egyéni körzetben indított jelöltek a városban. Az általános, manipulált ellenérzések, ostoba ideológiai támadások ellenére a kampány mindkét esetben sikeres volt, **a listavezető: Hetényi István mérnök mindkét esetben bekerült a városházára.**

Ha Önök polgármesterré választanak:

- Parkot létesítek a kecskeméti újszülöttek tiszteletére, ahová a polgármesterrel közösen fát ültethetnek a szülők gyermekük születésekor
- Alapítványt hozok létre a tehetséges szegény sorsú gyermekek tanulásának támogatására
- Elkészül a Kecskemétet északról és nyugatról elkerülő út, az Izsáki út négysávosítása, körforgalmak épülnek a Széchenyivárosban
- Ingyenessé válik reggel 6 és 8 között a fedett uszoda használata, továbbá a kecskeméti nyugdíjasoknak a termálfürdő és a parkolás.
- Kecskemétet egyetemi várossá fejlesztem;
- Megoldom a zártkertek építkezési problémáit
- A város külterületeinek (Hetényegyháza, Katonatelep, stb) fejlettségét a belvároshoz igazítom
- Megakadályozom a BÁCSVÍZ Rt. valamint a TERMOSTAR Kft. eladását és ezzel a nagyarányú áremelést

Ha egyetért programommal, akkor kérem adja szavazatát jelöltjeinkre!

Várjuk az Önök javaslatait a Batthyány utca 2. szám alatt, munkanapokon 16-18 óra között. Ugyanítt adhatja le polgármesteri és képviselői ajánlószerelvénnyét is. Telefon: 417-757

BÍZZON BENNEM!

Hetényi István
polgármester-jelölt,
44 éves, mérnök,
„Olyan polgármester szeretnék lenni, akinek hivatali ajtaja mindig nyitva áll a kecskeméti polgárok előtt”

A MIÉP polgármesterjelöltje: Hetényi István

A listán öt követő Trungel Ilona külső bizottsági tag lett. 2002-ben ők indultak a parlamenti választásokon is. A 2002-6-os önkormányzati ciklus közepén azonban megindult a FIDESZ-KDNP irányába történő orientálódásuk, 2006-ban már az ő jelöltjeikként jutottak be a városházára. A jól felkészült Hetényi István tevékenységét csak egy ciklusra igényelte a FIDESZ, 2010-ben már nem indította. Trungel Ilona két ciklusban is Hetényegyháza FIDESZ-KDNP önkormányzati képviselője volt, helyét-szerepét 2014-től fia Molnár Pál zenetanár vette át. Csak mellékesen említjük, hogy a MIÉP Bukovszky János és Bukovszkyné Lovas Edit vezetésével működtette a Bocskai István Szabadegyetemet és hogy színvonalas helyi értelmiségek /Dr. Lesznyák József, dr. Vancsura Zoltán, dr. Henkey Gyula, dr. Dávid Gyula, dr. Tarján Miklós, Ilcsik László, Krett György/ csatlakoztak a párthoz.

A MIÉP kecskeméti jelöltjei - 2002

Mindenképp elismerést érdemelnek dr. Mezős Ottó főorvos és Polyák Imre késes-iparos, akik ezekben az években is kísérletet tettek a MIÉP fenntartására, működtetésére. Olyan helyzetben, mikor a pártot már belső válság gyötörte, a Papolczy Gizella és köre befolyása alatt álló Csurka István is feladta a vidéki szervezeteket. A kecskeméti MIÉP utolsó megnyilvánulásai a Harmadik Út választási szövetségben történő választási indulás, és az ifjú Hegedüs Lóránt beszédével fémjelzett 2006 június 4-i megemlékezés voltak. Bár dr. Mezős Ottó és Polyák Imre még 2009 tavaszán is erőfeszítéseket tettek, már minden felső támogatás nélkül a MIÉP ujjaszervezésére és működtetésére, a mozgalom lényegében elhalt. Mint a magyar jobboldali radikalizmus másik színárnyalatával, az ekkor már létrejött Jobbikkal csak a 2009-es uniós választáson történő minimálisan eredményes szerepléssel lehetett és kellett volna tartani a lépést, azonban ismert módon Papolczy Gizella, és a sokak által rajongásig tisztelt és szeretett Csurka István visszavonták az ajánlásokat. Így Sütő Gábor, a volt diplomata nem indulhatott el a 2009-es uniós választásokon, ahol egy képviselői helyre és 5-7 %-os eredményre mindenképp megvolt az esély. 2009 júniusa a MIÉP továbblépése helyett felbomlását, széthullását hozta. Ezzel a vidéki tagságot is magukra hagyták.

Mára is aktuális tanulság, hogy más országokhoz hasonlóan a magyar jobboldali radikalizmus is meg tudja jeleníteni akár 2-3 árnyalatot, parlamenti pártot, mozgalmat.

Már a MIÉP hanyatlása, bomlási folyamatai kezdetén 2003 októberében tartotta meg bemutatkozását a Piarista Gimnáziumban a Jobbik. Dr. Nagy Ervin, Szávay István mellett felszólat a programismertetés kapcsán **Varga Zsolt**, nyugalmazott honvéd százados, **aki a helyi szervezetet ekkoriban elindította, majd 2009-ig elnöke lett.**

Varga Zsolt nagy szorgalommal fogott a munkához, elkezdte a szervezet építését és a rendezvények, programok megszervezését. Varga Zsolt szervezőmunkája eredményeképp a párt helyi tagsága elérte a 10-15 főt, melyhez csatlakozott még egy mintegy 10 fős értelmiségi és szimpatizáns aktivista csoport. Szakterületükön elismert, színvonalat jelentő értelmiségek, szakemberek, aktivisták /Gál Sándor, Kovács Sándor, Tóth Sándor, Polgári András, dr. Kiss Zsolt, dr. Wolfárt Mária, dr. Olasz Zoltán, Olasz András, Kovács Sándorné, Nagy Zoltán, Illés László, dr. Károlyfalvi József, Szénási József, Nagy Gábor, Hunyor Lajos/ sokat lendítettek a párt szakmaiságán, munkáján. **A kecskeméti alapítónak tekinthető személyiségek (Gál Sándor, Tóth Sándor, dr. Kiss Zsolt, Kovács Sándor) határozott álláspontja, hogy ők a 2000-es évtized első felében a Nagy Ervin, Kovács Dávid, Biber József nevével fémjelzett pártba léptek be.**

A Lestár-téri Tiszti-klubban került sor a havi összejövetelekre, általában előre megtervezett és szervezett formában és tematika szerint. Példaként 2004 márciusában Károlyfalvi József, e tanulmány egyik szerzője, az akkor a balliberális politikai erők összetüzebe került Teleki-szobor kapcsán a hajdani kormányfő pályáivéről tartott előadást. A 2004 június 4-én megtartott Trianon-megemlékezésről a KTV is tudósított. Varga Zsolt számos televíziós interjút is adott /Echo TV, Molnár Árpád, etc./

Molnár Árpád és Varga Zsolt

A 2006 tavaszán megtartott országgyűlési választásokon a Harmadik út keretében a város mindkét körzetében sor került jelöltek indítására.

A 2006-os MIÉP által szervezett Trianon-megemlékezést követően, e nemzeti gyásznapon, vagy más alkalmak kapcsán, **kizárólag csak a Jobbik kecskeméti szervezete tartott Kecskeméten megemlékezést Trianonról.** E megemlékezések 2007, 2008, 2009, 2010 folyamán egyre tömegesebbek lettek, több száz fő részvételével. Egyébként e rendezvények messze megelőzték a város, az önkormányzat ilyen jellegű rendezvényeit.

Megemlékezés Trianonról. Kecskemét 2008 június 4.

Kecskemétet követően, nagyrészt e tanulmány egyik szerzője előadásában került sor, számos megyei szervezet Trianon-megemlékezésére /Császártöltés, Nemesnádudvar, Hajós, Bátya, Kalocsa, Dunavecse/. **A megye jóval később ébredt, így szervezeteit Kecskemét segítette.**

Más vonatkozásban **Varga Zsolt** pártelnök **számos programot, kulturális rendezvényt, politikai megnyilvánulást szervezett**, a párt tevékenysége, szervezőmunkája felerősödött a városban. Így példaként 2007 júliusában az SZDSZ iroda előtt került sor tiltakozásra, a homoszexuális meleg-parádé kormányzati, állami támogatása, népszerűsítése miatt. Az említett eseményről tájékoztatta a város közvéleményét a KTV is.

**Tiltakozás az SZDSZ iroda előtt, a meleg-parádé támogatása miatt 2007 júliusában.
Kovács Sándor, előtte Varga Zsolt, dr. Károlyfalvi József**

2007 augusztusában nagygyűlésre került sor Kecskemét főterén a romák deviáns csoportjai viselkedése és e viselkedésformák kormányzati támogatása miatt.

Az utóbbi esemény előadói Bíber József országos alelnök és Varga Zsolt helyi elnök voltak.

2007 szeptemberében, Lakatos Miklós üzletében, az akkor, mint Magyarok Háza nevezett, a Mindszenti-körúton lévő épületben Vona Gábor és Dósa István mutatták be a Magyar Gárdát.

2008 novemberében már Vona Gábor országos elnök és Morvai Krisztina is ellátogattak Kecskemétre és nagyszámú érdeklődő előtt tartottak beszédet, előadást a volt Dutép-irodaházban, a Kuruc-körúton. Ezt követően pártvezetőkkel, üzletemberekkel találkoztak.

A 2009 júniusában lezajlott, a Jobbik számára eredményes EU-választás előtt már nagy méretű választási gyűlésekre került sor Kecskeméten, példaként a Piarista Gimnázium dísztermében, ahol dr. Wolfárt Mária városi elnökségi tag megnyitóját követően beszédeket mondtak Morvai Krisztina és Balczó Zoltán.

A városban a Jobbik egyébként ekkor 11.49 %-os eredményével a harmadik politikai erővé lépett elő.

A pártban 2009 elején sajnálatos törés, rövid helyi vezetési válság alakult ki, melyet jobb belső integráció és kommunikáció révén meg lehetett volna oldani. A konfliktus rendezése eredményeképp az alapító elnök Varga Zsolt az elnökség egyik tagja, az új elnök pedig Tóth Sándor a helyi ÁFEOSZ-Szakközépiskola többdiplomás tanára lett.

Természetesen **mindkét elnök rendelkezett értékekkel: Varga Zsolt az alapítással, a szervezőmunka, a pártépítés, a rendezvények elindításával. Tóth Sándor pedig a szervezeti és a szakmai jelleg profilírozásával, az értelmiségi háttér, a társadalmi kapcsolatok kiépítésével,** a tömegbázis kialakításával, valamint a párt a megyében a harmadik politikai erőként történő megjelenítésével. Sajnos az integrálás, az egyeztetés nem jól sikerült, ez méltatlanul meg nem értéshez, ellentétekhez vezetett.

A kecskeméti Jobbik útja, fejlődése, választási statisztikája

Egy párt eredményességét legpontosabb, egzakt módon csak a számszerű statisztika tükrözheti vissza. E részben a párt választási statisztikai eredményeit tekintjük át.

Tehát Kecskemét politikai palettáján a jobboldali, nemzeti radikalizmus képviselőjét 2002-ig a MIÉP jelenítette meg. A MIÉP 2002 után elolvadt, volt önkormányzati képviselői a FIDESZ-hez csatlakoztak.

A 2003 októberében megalakult Jobbik vette át a jobboldali radikalizmus képviselőjét a városban ezt követően. 2006-ig még létezett a MIÉP szervezete, az ez évi országgyűlési választásokon Harmadik út néven pártszövetséget alapítottak.

A 2006 április 9-én tartott országgyűlési **választáson a kecskeméti Harmadik út párt-szövetség két jelöltje is indult: az 1.-es körzetben Zsikla Győző 1,94 %-os, a 2.-esben Varga Zsolt 2,18 %-os** eredményt hozott. Ez megfelelt az akkori országos tendenciáknak.

A 2006 októberi önkormányzati választásokon az országban egy kézen meg lehetett számolni, hogy hány helyen indít jelölteket a Jobbik. A megyében egyébként sehol másutt nemigen indultak Jobbik jelöltek, ezért a megyei listán is főként a kecskemétiiek szerepeltek. Ez is jelzi, a megye messze Kecskemét mögött kullogott, önmagától nem volt képes megszerveződni, programot alkotni, politikai rendezvényeket szervezni, megszerveződésüket szervezetei a kecskeméti szervezetnek köszönhetik. Viszonyítva tehát ez akkor jelentős teljesítmény, bátor fellépés volt.

A Jobbik indított polgármester jelöltet is Tóth Sándor személyében, ő 0,74 %-ot ért el.

Az önkormányzati választásokon ekkor 19 egyéni körzetben lehetett jelölteket indítani, ezenkívül 13 kompenzációs listás helyet lehetett szétosztani. A 49,98 %-os részvételi arány mellett megszerzett 667 szavazat egy listás helyhez szükséges arány mintegy felét jelentette.

Emlékeztetőül azért érdemes áttekinteni a jelöltek nevét körzetenként és százalékos eredményüket: 1. Dr. Kiss Zsolt: 2,00, 2. Sáringerné Nagy Éva: 0,73, 3. Nagy Zoltán: 3,40, 4. Kovács Sándor: 1,05, 5. Lakner Zsolt: 1,54, 6. Kocsó József: 1,07, 7. Boros Gábor: 1,97, 8. Polgári András: 1,61, 9. dr. Wolfárt Mária: 1,68, 10. Tóth Sándor: 2,02, 11. Ágostonné Bokros Ildikó: 0,62, 12. Bede Béla: 1,98, 13. Gál Sándor: 1,79, 14. Varga Zsolt: 3,69, 15. Nagy Gábor: 1,83, 16. Bercsényi Mariann: 0,97, 17. Juhász Zsuzsanna: 1,25, 18. Illés László: 1,88, 19. Szabics István /ő végül is nem indult/.

1 vk. Dr. Kis Zsolt

2 vk. Sáringerné N. Éva

3 vk. Nagy Zoltán

4 vk. Kovács Sándor

5 vk. Lakner Zsolt

6 vk. Kocsó József

7 vk. Boros Gábor

8 vk. Polgár András

9 vk. Dr. Wolfárt Mária

10 vk. Tóth Sándor

11 vk. Ágostonné B. Ildikó

12 vk. Bede Béla

13 vk. Gál Sándor

14 vk. Varga Zsolt

15 vk. Nagy Gábor

16 vk. Bercsényi Mariann

17 vk. Juhász Zsuzsanna

18 vk. Illés László

19 vk. Szabics István

Új szemlélet és új arcok a helyi politikában.

Irodánk: Kecskemét, Vak - Bottyán u. 2.

Tóth Sándor
polgármester-jelölt

JOBBIK
MAGYARORSZÁGÉRT
MOZGALOM

Irodánk: Kecskemét, Vak - Bottyán u. 2.

Tóth Sándor Jobbik-polgármesterjelölt és a képviselőjelöltek 2006 őszén

Ez akkor országosan páratlan, bátor fellépés jó szervezőmunka eredménye volt. A közhangulat ekkor még csak ilyen mértékben fordult a Jobbik megoldási javaslatai felé. Ezért természetesen nem hasonlítható ez az eredmény a továbbiakkal.

Jelentős előrelépés következett be **2009 júniusára: az EU-választásokon a kecskeméti Jobbik 11,49 %-ot ért el, mintegy 3 %-kal kevesebbet az országos aránynál, ezáltal a harmadik politikai erő lett.** A választási részvétel országosan 36,31 % volt, Kecskeméten is hasonló.

Tóth Sándor, Vona Gábor és Ambrus Tibor 2010 márciusában

A 2010 április 11-én tartott országgyűlési választásokon Kecskemét 1. választókörizetében dr. Károlyfalvi József 3. lett, 11,21 %-os eredménnyel, megelőzve az LMP jelöltjét. A 2. körzetben Tóth Sándor 15,00 %-os eredménnyel szintén harmadik lett, megelőzve a MIÉP jelöltjét.

Mintegy 1500 fő a választási gyűlésen - 2010 március

Belső forrásból tudjuk, ekkor a kecskeméti FIDESZ-KDNP a helyi Jobbikot tartotta legfőbb ellenségnek, annak ellenére, hogy tudatosan kerültük irántuk a kritikus megnyilvánulásokat.

A kecskeméti Jobbik történetében ekkor újabb, második vezetői fordulat következett be. Az első az volt - mint már említettük - hogy az alapító elnököt, Varga Zsoltot 2009-ben Tóth Sándor váltotta fel, majd **2010 júniusában az Országos Elnökség logikus ok, a vezető és a tagság meghallgatása nélkül feloszlatta a kecskeméti szervezetet.** Júliusban Kerekegyházán a szervezet újjáalakult, elnöke Kovács László lett. Az új szervezet megalakulásáról a régi tagok nem is szerezhettek tudomást, meghívót, értesítést sem kaptak. A tényekhez az is hozzátartozik, hogy a felosztatás előtti pártvezetés és képviselőjelöltek hiába próbáltak egyeztetésre mintegy félórás időpontot kérni a pártvezetéstől, ők teljes mértékben elzárkóztak mindenféle kapcsolatfelvételtől. Talán még az is elfogadható, hogy előfordulhatott Kecskeméten egy-két vitatható, esetleg téves személyi döntés, de ezeket egyeztetéssel fel lehetett volna oldani.

Újjáalakulás Kerekegyházán - 2010 július

Józan ésszel gondolkodva azonban teljesen elképzelhetetlen, hogy egy pártvezetésnek ne legyen 30 perce azokra, akik annyit, oly sokat dolgoztak a pártért, akiknek a listás töredékszavazataikkal bekerültek a parlamentbe. Mindannak figyelembevételével, hogy eddig rendszeresen jártak Kecskemétre, elismerték a végzett munkát, most hirtelen kisöpörték, cserben hagyták a szervezetet, tagokat. **E viselkedés csak azzal magyarázható, hogy a pártvezetésnek nem kellett az ország mintegy 3. legerősebb szervezete, mely erős, színvonalas értelmiségi háttérrel rendelkezett.** Pedig nem is kellett volna tartaniuk attól, hogy e szervezet vezetői támadták volna őket, vagy rivalizáltak volna velük. Nem kérdőjelezték meg, nem is kérdőjelezheték meg a párt hatalmi struktúráját, csak a helyi jobboldali radikális közélet, szakmai háttér kialakítására koncentráltak. Ennek ellenére bizonyára éppen a felkészültség, a szellemi potenciál miatt nem kellett a régi szervezeti struktúra és szereplői. Mindegy, hogy ki jön, ki szervezi a pártot, csak ne a korábbi szereplők. Lehetőleg a „fiatalok”, akik sok

esetben korábbi közéleti előélet, teljesítmény nélkül megjelentek, és a vezetés támogatásával átvehették a stafétabotot.

Vannak, persze más helyi példák kapcsán olyan értékelések, melyek szerint a pártvezetés nem akarta, hogy a vidéki értelmiség a pártvezetés riválisává nőhesse ki magát. Bizonyára ezért maradt példaként Borsod-Abaúj-Zemplén megye 56 szervezetéből is csak 16.

Pedig mint Hajdú András politológus, a jelenlegi magyar jobboldali radikalizmus két generációját összevető tanulmánya kimutatta, hogy a Jobbik 2010 tavaszi választási sikerében döntő tényező volt a 2009-10-es szervezetalakítási hullám. E nélkül ugyanis nem lehetett volna felépíteni a sikeres választási kampányt. **És ebben Bács-Kiskun-megyében Kecskemétnek meghatározó szerepe volt, hiszen jórészt segítségével épültek ki a megye szervezetei és szerveztek programokat.**

Hangsúlyozzuk tehát, az országos vezetés megkérdőjelezése Kecskeméten senkiben sem merült fel. Ennek ellenére történt meg a megyében, de országosan is számos szervezet feloszlata a kecskemétihez hasonlóan. Ezért kellett a sok esetben, a semmiből jött „fiatalok”, akik legfeljebb néhány frázis szajkózására képesek. Tehát a pártvezetés nem engedte meg a helyi szervezetek önálló, demokratikus, szerves épülését, fejlődését.

Nem volt eredményes az újjá alakult kecskeméti Jobbik szervezet számára a 2010 októberi önkormányzati választás: nem sikerült polgármester-jelöltet állítani, a 15 egyéni választóközterben csak négyben sikerült jelöltet állítani. Eredmények: 6. Boros Gábor: 8,81 % 4. hely, 11. Polyák Imre: 7,98 % 3. hely, 12. Vágó Csaba: 7,99 % 3. hely, 15. Polgári András: 3,54 % 5. hely. Listaállításhoz 8 egyéni jelölt kellett volna. Csak a 11. és a 12. közterben sikerült megelőzni az LMP-t, a másik kettőben nem. A fenti eredmények forrása a valasztas.hu honlap, ahol az adatok ellenőrizhetők.

Kovács László építőmérnök főként munkahelyi elfoglaltsága miatt nem bírhatta kapacitással a kecskeméti Jobbikban, egy ilyen súlyú városban végzendő sokrétű munkát, ezért folyamatosan érlelődött benne a lemondás gondolata. Ezt 2013 nyarán meg is tette. Kecskeméten ismét vezetői válság jelent meg.

Az országos vezetés méltánytalan viszonyulása miatt lemondott Ambrus Tibor, 2010 után követő Suhajda Krisztián, mint a Jobbik Bács-Kiskun-megyei elnöke ekkor, tehát 2013 őszén megpróbálta újjászervezni a kecskeméti szervezetet. A kecskeméti Jobbik 2013-ban új vezetőválasztás, nekifutás előtt állt. Hogyan tovább? Ez merülhetett fel minden érdeklődőben.

Itt azért néhány gondolat erejéig ki kell térni arra, hogyan is kellene működnie egy parlamenti középpártnak egy mintegy 116000 lakosú, jelentős hagyományokkal, erőteljesen fejlődő iparral, kiterjedt, gazdag kulturális élettel rendelkező városban. A politikának, a pártéletnek nem kizárólagosan az lehet a célja, hogy 1-2 kiemelt, a pártvezetés által támogatott személy számára be lehessen biztosítani a megyei és a városi választási listák nyerő, befutó helyeit. Az, hogy érdemben történik-e bármiféle helyi politika, vagy érdekképviselés az lényegében érdektelen. Lényegében ez történt a Jobbik kecskeméti és megyei szervezetei esetében.

Tehát az volt a döntő szempont, hogy kizárólagosan a pártelnök, a pártigazgató, a megyei elnök által elfogadott személyek jeleníthessék meg a helyi Jobbikot, és a korábbi szereplők, tehát a már kipróbált, teljesíteni tudó középkorú diplomás értelmiségek távozzanak. Ez a Jobbik érintett központi vezetőinek súlyos jellembeli problémáit veti fel.

2011 szeptemberében néhányan megjelentünk Farkas Gergely országgyűlési képviselő Ladánybenén tartott lakossági fórumán, és mondhatni kellemetlen kérdéseket tettünk fel, illetőleg elmagyaráztuk neki és a jelenlévő hallgatóságnak, **hogyan is kellene működnie egy középpártnak országosan és egy ekkora városban, mint Kecskemét.** Ugyanis akkoriban sok helyi polgár, szavazó folyamatosan hiányolta előttünk a Jobbik létezését, működését, képviseleti szerepét.

Fő vonalaiban ez egy nemzeti-helyi, közösségi alternatív államiság kiépítése lehetett volna, megfelelő intézményrendszer létrehozásával /oktatás, média, alternatív gazdaság, erősebb és a feladatait profilírozó Magyar Gárda stb./

Városi szinten pedig azt jelenthette volna, hogy kulturális, oktatási kereteket, várospolitikai, költségvetési fórumokat, alternatív piacokat, kistermelői beszállítói rendszert kellett és lehetett volna szervezni, valamint minimálisan egy kis füzet méretű kiadványban rögzíteni, összefoglalni egy jelentős parlamenti párt várospolitikai elgondolásait, különféle szakterületeken. /Megyei szinten hasonlóképp/ Farkas Gergelyt láthatóan mindez nem érdekelte, elmondta a magáét, az említett gondolatok felvetőinek pedig sok sikert kívánt az életben. Talán mondani sem kell, hogy ez virágnyelven azt jelenti, hogy lehet menni melegebb éghajlatra...

Ismételten meg kell említenünk, hogy Kecskeméten ilyen jellegű közélet, pártélet Varga Zsolt és Tóth Sándor elnöksége alatt 2003-tól 2010-ig elindult, előrehaladt, működtek a programok, összejöveteleinkre egyre többen jöttek el, tervek voltak a továbblépésre is. Azonban 2010 után semmiféle ilyen megnyilvánulásra már nem kerülhetett sor. A kecskeméti Jobbik szervezettségét jelzi, hogy 2010 tavaszán Tóth Sándor városi elnök és Kovács Sándor kampányfőnök szervezőmunkája eredményeképp a Jobbik minden szavazóköre tudott küldöttet delegálni. Ez sehol sem történt meg így országos szinten.

Tegyünk egy kis kitekintést az utóbbi néhány évre is!

A megyei pártelnök tehát a vezetésnek legjobban megfelelő személyt keresett a kecskeméti Jobbik élére. 2013 novemberében először felmerült **Polyák Imre** késes kisiparos, a MIÉP volt városi elnöke neve. A művelt, integratív képességű és a városban tiszteletnek örvendő Polyák Imre nem tudta elfogadni e szerepet, valószínűleg a pártvezetés igényeinek sem felelt meg.

Tehát **2014 tavaszán** a választásra történő felkészülés folyamatában **Hódi Zsuzsanna**, rendezvényszervező **lett a városi elnök**. Stábjával sikeresen lebonyolította a 2014 tavaszi választási kampányt, annak adminisztrációját. Az átszervezett, a megye további részeire is kiterjedő választási körzetekben a két jelölt: **Gyöngyösi Márton 20 %-kal a második, Oberna Zoltán pedig 17,49 %-kal a harmadik helyet érte el**. Utóbbi jelöltet, aki egyébként, mint tiszakécskei vállalkozó teljesen ismeretlen volt a kecskeméti szavazók és közvélemény előtt az MSZP jelöltje megelőzte.

A 2014-es önkormányzati választás listás sorrendje kialakítása vált, az említett rendszerhibából fakadóan újabb konfliktus forrásává. A helyi pártelnöknő végzett munkája alapján talán joggal tarthatott volna igényt egy esélyes listás helyre, azonban bizonyára a megyei pártelnök ezt megakadályozta, erre ő lemondott, visszalépett.

Ezt követően **Radics Tivadar**, az Ifjúsági Tagozat helyi elnöke **lett a városi elnök**. Ő lehet, hogy elkötelezett, becsületes és hazafias beállítottságú, de életkora miatt nem lehet igazán képben és felkészült a feladattal járó sokoldalú várospolitikai tevékenység ellátására. **A polgármesterjelölt Süli Csontos Ottó mérnök lett**. A kampányt végül is megfelelően megszervezték, a város közgyűlésébe ők ketten kerültek be. Természetesen ugyan van néhány jó ötletük, azonban **ez nem kidolgozott, koherens várospolitikai koncepció**, ami összességében hiányzik. Bizonyos esetekben a kimondott A betű után nemigen következik a B. Példaként nem tettek ellenlépéseket, a város egyes iskolái alsó tagozatában folytatott, több helyen felpanaszolt, az életkori sajátosságokat figyelmen kívül hagyó holokausz-oktatás ellen, melynek eredményeképp egyes téveszmés tanítónők által bemutatott filmek hatására egyes hatéves kicsik nem tudtak aludni... És ez nem a jogos és kötelező kegyelet kérdése.

Radics Tivadar 2015 végén egy közgyűlésen ugyan bátran felvetette, hogy a város esélyegyenlőségi tervében miért szerepel a romák pozitív diszkriminációja. Erre a FIDESZ-KDNP többség szembefordult vele, pedig adott esetben neki volt igaza. A további lépések viszont elmaradtak, pedig akár jogi lépéseket is lehetett volna tenni, hiszen e felfogás szemben áll az ENSZ Alapokmányával, valamint a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egységokmá-

nyával, a Párizsi Chartával, az Emberi Jogok Egyetemes Kiáltványával és az Alkotmánnyal is. Itt természetesen nem az arra érdemes romák szükséges segítése és felzárkóztatása a kérdés, hanem a jogfilozófiai, elvi állásfoglalás, az állampolgári jogegyenlőség kérdése.

Konkréten ez azt is jelentheti, hogy példaként egy 23 éves roma tanító, mérnök, autószerelő stb. a munkavállalásnál előnyösebb elbírálásban részesülhet, mint egy hasonló korú magyar, sváb, örmény, zsidó, szerb stb. nemzetiségű. Hangsúlyozottan nem a tehetséges, igyekvő romák segítése ellen szólunk, hanem elvi kérdést vetünk fel. Ezt az említett képviselőnek ki kellett volna tudni fejtenie. Azonban nem tudta kibontani a kellő gondolatmenetet. A kecskeméti Jobbik nemigen foglalkozott a város közvéleményét felkavaró, a Kecskeméti Lapok, a KSE, valamint a vizes VB promóciós-film ügyeivel sem. Viszont értékelhető egy sátánista együttes koncertje megvételzése.

A 2014 őszi választási kampányban a lényegében statisztika szerepét betöltött, további fiatalabb jelöltek egy része nemigen jelenített meg valamiféle színvonalat, vagy koncepciót. Voltak, akik a helyi televíziós bemutatkozásokon sem jelentek meg. **A képviselők, a jelöltek, a tagok esetleges jó szándékai ellenére várospolitikai koncepció, vagy pártélet lényegében nem létezik, de nem is körvonalazódik. Ezt mondhatjuk a megyéről is, ha csak a különféle pörköltfőző versenyeket nem ennek tekintjük.** Itt csak zárójelben jegyezzük meg, hogy 2010 után számos szervezetben /Jánoshalma, Kalocsa, Kiskőrös, Lajosmizse, Kiskunmajsa/ lényegében hasonló folyamatok, vagyis felfüggesztések, kizárások zajlottak le, természetesen a kecskemétiől eltérő arányban, méretekben és szinten.

A megyei közgyűlés listás és a külsős bizottsági helyeit a megyei pártelnök szűk, személyes baráti és ismerősi köre töltötte be, minden bizonnyal az országos pártelnök és a pártigazgató jóváhagyásával. E képviselők egy része esetében különösebb közéleti, kulturális, politikai szerepről, múltból, előéletéről, ismertségről nem igazán lehet beszélni. Vannak olyanok, akik esetében meg a nevükről sem hallhatott ilyen vonatkozásban senki. Az sem teljesen biztos, nem is tudjuk, hogy mindegyikük rendelkezik-e középfokú végzettséggel, esetleg érettségivel. Igazán komoly beszédet, politikai megnyilvánulást nemigen hallhattunk még egyiküktől sem.

Közbevetve, nem szeretnénk, ha bárki félreértené gondolatainkat, nem feltétlenül szükséges a felső-, de akár még középfokú végzettség sem ahhoz, hogy valaki egy politikai eszmét, célt, mozgalmat eredményesen, vagy hűségesen szolgáljon, vagy a politikai élvonalba kerüljön.

Voltak erre történelmileg egészen eltérő példák, egészen eltérő politikai irányzatokban: Nagyatádi Szabó István, Veres Péter, Bán Antal, Kassai Ferenc és még sokan mások. Esetükben azonban kimutatható a tartós elkötelezettség, a munka, a szolgálat.

Visszatérve tehát, a megyei pártelnök és az említett személyek szempontjai miatt **nem kerülhetett be a megyei közgyűlésbe**, példaként a meglehetősen méltánytalan listás helyről 2010-ben a **Jobbik volt jánoshalmi elnöke, ahol szakértelmével sokat tehetett volna a megye déli része gazdasága fejlődéséért.** A többdiplomás tanár-közgazdász-szociológus számos színvonalas publikációt jelentetett meg Jánoshalma, a Felső-Bácska gazdaság- és társadalomtörténetéről, fejlődési lehetőségeiről. Ezért, mint helyi elnök jogosan, méltányosan döntött a helyi Jobbik megszüntetéséről, az önkormányzati választások után. Bizonyára sokkal fontosabbak voltak azon személyek, akik az említett témákról soha egy sort sem írtak. Nem is nagyon feltételezhető, hogy valaha is írni fognak...

A kecskeméti szervezet indokolatlan és megmagyarázhatatlan feloszlata következtében el sem juthattak a 2010 őszi önkormányzati választásokig, a városi 3-4 esélyes listás helyig, vagy a megyei listára történő jelölésig a kecskeméti Jobbik jelentős szellemi kapacitással és felkészültséggel rendelkező vezetői.

Pedig többdiplomás tanár-agrárszakember Tóth Sándor, a jelentős gazdasági felkészültségű ny. repülő hajózó honvéd alezredes Gál Sándor, a több esetben kitüntetett Kovács Sándor építész és dr. Kiss Zsolt intenzív főorvos nagyon sok segítséggel járulhattak volna hozzá szakterületeiken a megye és a város fejlődéséhez.

A jánosalmi esethez hasonlóképp jogosan és méltányosan járt el a 2010 tavaszán, a kiskunhalasi körzetben a második fordulóra jutott, a pártot anyagilag is támogató tázlári vállalkozó, aki korábban a pártelnök kabinetje vezetője is volt. Ő is feloszlatta a helyi szervezetet.

Az „épen” maradt szervezetek esetében is folyik az értelmiség visszaszorítása, helyük nem igazán jelentős személyek által történő átvétele, minden bizonnyal pártelnöki és pártigazgatói támogatással. Így szorították ki példaként a Kiskunfélegyházán 2010 áprilisában induló, majd egy ciklusban/2010-14/ megyei képviselő, rendkívül tehetséges, három diplomával is rendelkező dr. Vakulya Istvánt a megyei közgyűlésből, aki pedig még 40 év körüli, tehát még fiatalnak is tekinthető. Utóbbi személyi kérdés kapcsán felvetődhet, ha szét lehetett választani a parlamenti és a helyi képviseletet, ez a megyei és a városi képviselő helyek esetében, az összeférhetetlenség rögzítése miatt is nem történhetett meg.

Végezetül azt ismételten szögezzük le, egy ténylegesen jól működő, megszervezett, kiépített, társadalmi háttérrel rendelkező, nemzeti integratív párt esetében lényegében majdnem teljesen mindegy, hogy ki tölti be akár a parlamenti, de a városi, megyei képviselői helyeket is.

A lényeg a jól felépített és működő szervezet, a koncepció, a színvonal, az integrálás, a korrekt, becsületes, felelős és a színvonalas érdekképviselés, a felkészült szakmai háttér.

Azonban a Jobbikban nincs szükség színvonalas és felkészült értelmiségekre. Az értelmiség kiszorításának országos és helyi szinteken is, egyre sajnálatosabb következményeit lehet észlelni. Ez kifejeződik a szakpolitikai koncepciók, a színvonalas politikai kommunikáció hiányában, valamint abban is, hogy a bizonyos médiumok által rájuk dobált legvulgárisabb támadásokat sem tudják megfelelő szinten kezelni, tisztázni, visszautasítani. A 2017 augusztusában, a pontos definiálás hiányában a meglehetősen vak-süket párbeszéd medrében csordogáló pártelnök kontra FIDESZ-aktivista nyugdíjas vita igen jó példa erre.

A jól működő, integratív szervezetekről, koncepcióról Bács-Kiskun-megyében és Kecskeméten a Jobbik esetében lényegében nemigen beszélhetünk, legfeljebb, csak ha jóindulattal fogalmazunk, foltokban.

Mondjuk ki nyíltan, hogy sajnos néhány parlamenti képviselőt leszámítva országosan is ez a helyzet.

Csak reméljük, hogy egyszer talán majd létrejön egy felelős és színvonalas ténylegesen gyökeres változtatásokra képes jobboldali-nemzeti radikális párt Magyarországon. Normális, felelős és intelligens embernek, embereknek azonban addig sem érdemes a Jobbikkal foglalkoznia. Még szóba állnia sem. Eddig is nagyon-nagy kár volt...

Posztmodern fiatalok - generációváltás

2010 nyarától a Jobbik szervezeteiben, a magyar politikai szociológia eddigi történetében páratlan jelenség zajlott le. **Ekkora belső törés, tisztogatás eddig még egyetlen, a rendszer-váltás utáni magyar párt soraiban sem zajlott le.** E munkát, tisztogatást még az 1949-es MDP vezetés is elismeréssel nyugtázná.

2010 tavaszán a Jobbik 47 képviselővel bekerült a magyar törvényhozásba. A pártból tehát 47 fő országgyűlési képviselő lett. E képviselőcsoport rendkívül összetett volt. Maradékalanul bekerült a törvényhozásba az alapító, fiatal értelmiségekből és felsőoktatási hallgatókból álló vezető csoport, leszámítva az eddigre már kiszorított egy-két alapító vezetőt(Kovács Dávid, Nagy Ervin, Bíber József) A vezető csoport gyorsan bevett, integrált a „maga képére és hasonlóságára” néhány, szinte az utolsó pillanatban odacsapódott fiatal értelmiséget, egyetemistát és főiskolást. Valószínűleg **ők rokonszenvet ébresztettek maguk iránt a vezetésben és irányíthatónak tűntek.**

E képviselőcsoport tagjai lettek még jó néhány, az idősebb generációhoz tartozó MIÉP-es veterán, pár nélkülözhetetlen szakpolitikus és technokrata, valamint néhány alternatív jobboldali mozgalomhoz tartozó fiatal. Az említett, homogénnek tűnő alapító vezető csoport a következő négy év során nem tudta megfelelően integrálni, kézben tartani az említett volt MIÉP-es, szakértői, de különösen az alternatív jobboldali tényezőket. Mindez azonban 2010 májusában még nemigen nyilvánult meg.

Mindettől függetlenül **a Jobbik vezető csoportja és az elnökség 2010 májusától megkezdte a szükségtelen, indokolatlan, jogszerűtlen és káros belső tisztogatást a párton belül.** Az olvasóban természetesen felmerülhet a kérdés, hogy mely motivációk alapján történt meg ez.

Az indokok a legtöbb esetben csapnivalóak és jogszerűtlenek voltak. Főként azok a fiatalok adták a gyújtóanyagot, akik úgy érezték, hogy eddig a helyi szervezetekben nem tudtak megfelelőképp érvényesülni, és erre most jött el a megfelelő pillanat, vagyis a 2004-10 közötti eddig kialakult vezetési struktúrák lerombolására. E vezetői struktúrákban nagyjából egyensúlyt képeztek a középkorú és a fiatal értelmiségek, vállalkozók és munkavállalók.

2010 őszére, az önkormányzati választásokra a számos elnyerhető városi-, megyei-, községi-képviselőhely nagy csábítást jelentett. Azért ne legyünk igazságtalanok, a Jobbikban számos becsületes, fanatikusan, naivan elszánt és hazafias fiatal is maradt és van, ugyanakkor nagy számú cinikus, gátlástalan és megélhetési, érvényesülési célú ifjú is.

Mindez találkozott a fiatal, tapasztalatlan, ugyanakkor magas önértékelésű szűk pártvezetés igényeivel. Nem láthatunk a fejükbe, de a siker pillanatától, tehát 2010 májusától, bizonyára uralhatatlannak, befolyásolhatatlannak érezték a pártot.

Ehhez hozzá kell tenni, hogy a párt 2010 tavaszára jelentős mértékben megerősödött, létszámában, helyi struktúráiban, majd megkezdődött a helyi pozícióharc a helyi képviselői helyekért. Ismételten, egy komoly, jól működő és szervezett párt esetében az országos és helyi integráció, a szakmai érvek, a társadalmi érdekek képviselete a fontos, nem pedig az, hogy éppen ki legyen a helyi képviselő. Vagyis adott esetben, egy balkáni történelmi példával, a kanászból a cár.

Bár a lendületes előretörés pillanataiban, a helyi szervezetekben senki sem kérdőjelezte meg a szűk pártvezetés, vagy annak bármely tagja legitimitását és pozícióját, ők mégis tisztogatásba kezdtek. Minden bizonnyal túl erősnek, telítettnek, ezáltal irányíthatatlannak érezték a pártot, annak számos vidéki szervezetét. Léteznek olyan vélemények is, melyek

szerint attól tartott, az ekkora már a parlamentbe bekerült szűk országos vezetés, tehát Vonáék, hogy a vidéki értelmiség riválisukká nőheti ki magát. Ezt ugyan akkor senki sem akarta, viszont távlatilag nem tűnik kizárhatónak, igaz is lehetett volna, mert voltak országosan olyan felkészültségű és színvonalú emberek.

Szervezetpszichológiai szempontokkal is megpróbálhatjuk megmagyarázni e döntést. **Az amerikai és francia szervezetpszichológia és vezetéselmélet felfogásában /Aronson, Crozier/ két szempont, felfogás ütközik egymással.**

Az egyik szempont egy szervezet eredményessége, hatékonysága, a másik felfogás pedig a szervezet belső hierarchiájának biztosítása. Egy hatékonyan működő gazdasági szervezet, vagy párt esetében természetesen az első szempont a döntő, vagyis, hogy a szervezet működése minél hatékonyabb legyen. Ez esetben a szervezeti struktúrák bővítésével, megújításával, integrálásával vonnak be új, hatékony szereplőket és ez által erősítik a szervezetet. **Ha a szervezet vezetése tart vagy fél ettől, azon esetben megpróbálja konzerválni pozícióit, kizárva az integrálás lehetőségét.** A Jobbik esetében az illetékesek az utóbbi megoldást, lehetőséget választották.

Hangsúlyozottan, **mindannak ellenére, hogy a választási siker és a politikai előretörés pillanatában, a helyi szervezetekben senki sem kérőjelezte meg a pártvezetést, vagy annak, egyes tagjainak legitimitását, pozícióit.** Elismeréssel és rokonszenvvel tekintettünk a párt ígéretes, nagyrészt fiatal vezetőire, a párt további szakmai és politikai erősödésére számítva.

Mindezen naiv elvárással szemben, ellentétes tényként nyugodtan kimondhatjuk **inkább, hogy maga a pártvezetés indított folyamatos támadást a helyi szervezetek ellen.** Bizonyára igen távoli és szerencsére nagyon aránytalan az összevetés, de éppen ezért **hasonló mentalitást** lehet felfedezni **ahhoz a magatartáshoz,** melyet a 30-as évek végén Zsdanov, Jezsov és Jagoda tanúsítottak az SZKP-ban, **a vezetők folyamatos cseréjével és kiszelektálásával...**

Visszatérve, elérkezett tehát a helyi, nagy reményű, és ambíciójú, meglehetősen céltudatos „fiatalokkal” történő egymásra találás pillanata. Itt egy pillanatra pontosítsuk a posztmodern etika és viselkedés fogalmát. E felfogás elvet minden korábbi érték, teljesítmény, eredmény iránti tiszteletet, vagy annak elismerését. Elfogadja az erkölcsi, értékrendbeli határok átlépését. Csak a minden más szempontot meghaladó érvényesülés a lényeg, egyszerűsítve csak a „Hic et nunc.” / Itt és most./ elve létezhet.

Összegezve, Vona 2012 elején, a határon túli magyar szervezetekkel történő párhuzam kapcsán, már, mint **kész tényről beszélt** a Jobbikban az akkorra már végrehajtott **generációváltásról.** /Barikád 2012 február 5. 15./ E tendencia azóta folyamatossá vált, működik. Persze a kiszorítósdi nemcsak generációs indokokkal működik.

Csak még egyetlen példa e tendenciára, a hálátlan és méltánytalan viselkedésre: **ejtették és kiszorították azt a Bertha Szilvia képviselőnőt, aki pedig 2010-14 között színvonalas gazdasági, munkaügyi, pénzügyi érvelésével sok embert győzött meg a Jobbik igazáról.** Pedig talán még nincs is 40 éves.

A Jobbik kevesebb egy pénzügyi szakemberrel: Bertha Szilvia

Mindezen viselkedés jelentős kontrasztban van Vona, az utóbbi években hangsúlyozott, Julius Evola filozófiájából átvett gondolataival. Mint nagyrészt minden pártban, a Jobbikban is a főként a pozicionális és az egzisztenciális érvényesülés materiális igényei motiválják az új szereplőket, a fiatalok esetében ez még hatványozottabb szempont.

Ha Vona az olasz filozófustól átveszi az elvet, hogy a politikai küzdelemben belépőknek előbb végre kell hajtani az individuum, a személyiség belső spirituális forradalmát, akkor nemigen szerencsés materiális igények által motivált személyekre építeni. Lehetséges, hogy saját magával kellene kezdenie. Felső, és középszintű káderei pedig nagyrészt nem a lelkes idealisták csoportjába sorolhatóak, ezt már jó néhányan be is bizonyították. Akárcsak bármelyik másik pártban. Példaként a lakhatási támogatást indokolatlanul felvevő képviselők még bizonytalansággal a személyiségük spirituális forradalma előtt állnak. Ugyanezt mondhatjuk egy vendéglátó-egységben történő ingyenes áramvételezésről, vagy pályázati pénzek teljesítmény nélküli osztogatásáról. Az érintettek, a kedvezményezettek legfeljebb csak fiatalabbak, és mint számos tanulmány és statisztikai elemzés bizonyította, kimutathatóan alacsonyabb iskolai végzettséggel rendelkeznek a többi párthoz képest. Ők jelentik a Szebb Jövőt? Kinek a számára?

Mi lenne, ha ők is rászabadulnának az országos forrásokra?

A pártvezér és környezete arcvonásai

Mindenképp érdemes közelebbről megvizsgálni a pártelnök és közvetlen környezete személyiségvonásait. Ebben az elemzésben megpróbálunk segítségül hívni, értelmezni, alkalmazni bizonyos viselkedépszichológiai és pszichiátriai szakirodalmat, fogalmakat.

Meggyőződésünk szerint **Vona Gábor alapvetően egy ígéretes, tehetséges és jó szándékú fiatal pártvezetőként indult, az is lehetett volna, ha a jobbik és nem a rosszabbik énjére hallgat.** A jobbik énje a konszenzusos és integratív pártvezető lehetett volna. Fiatal életkora, bizonyos területeken való járatlansága ellenére a tagság, mint fejlődőképes és reményteljes vezetőre tekintett rá, érdeklődéssel figyeltük megnyilvánulásait.

Mint írtuk, elemeztük, a 2010 tavaszi választási sikert követően azonban megkezdődtek a tisztogatások, **előjött, vagy valakik előhívták rosszabbik énjét.** Mindattól függetlenül, hogy az ő és a szűkebb vezetői kör szerepét, helyzetét lényegében senki sem kérdőjelezte meg. A sűgők, a befolyásolók, **a rossz szellemek** minden bizonnyal, feltételezhetően **Szabó Gábor pártigazgató és Farkas Gergely országgyűlési képviselő, valamint néhány hozzájuk hasonló, náluk jóval jelentéktelenebb figura lehetett.**

A párt vidéki, így kecskeméti szervezetei erősödésére elhárító mechanizmusokkal reagáltak, talán attól féltek, hogy a vidéki értelmiség riválisukká nőheti ki magát. Bizonyára **bekerültek a pártba nem odaillő, teljesen gátlástalan elemek** is, de ezek elenyésző kisebbséget képeztek. Pontosan, **egy ilyen személy provokatív kérdéseire adott, megfogalmazásában, szemantikailag rossz válasz okozta Szegedi Csanád bukását is.** Persze neki sem kellett volna ezután 180 fokos fordulatot tennie.

Szegedi Csanád megoldotta a radikális változást

Az a Szegedi Csanád, akivel 2010 januárjában együtt szerepeltünk kampánygyűlésen egészen más benyomást keltett. Magyar hazafi volt, aki például realisan értékelte a cigánykérdést, felismerve, hogy a hazai cigányság deviáns körei magatartását a nemzetközi szabadkőműves páholyok, a libertáriánusok bátorítják, ennek célja a közmorál, a nemzetállam rombolása.

Nem értjük, hogyan változhatott valaki ekkorát? Elvadították? Csak megjátszotta volna a hazafit? Viselkedése felszínes meggyőződésre épült? Nem képes már realisan, arányosan szemlélni, megítélni jelenségeket, mint a nemrég elkészült Keep quiet című film bemutatja?

Nem képes felfogni, hogy részbeni zsidó identitása mellett lehetne magyar hazafi is?

Talán ez jellemzi, minősíti a Jobbik politikusai felszínes eszmeiségét, elkötelezettségét?

Szegedi Csanád a szerzők között 2010 januárjában. Nem értjük irreális értékelését

Visszatérve, ha magát Vonát idézzük, a választási siker után, a páratlan arrogancia, beképzeltség szintjére emelkedésének lehettünk tanúi: „Úgy kell ezt elképzelni, mintha az ember egy nagy vendégséget hívna az otthonába, akik a mulatozás során jól felforgatják a lakást. Ebben a hasonlatban a lakás a párt, a mulatozás pedig a választási küzdelmek. Ha újra vendégséget akarunk hívni- vagyis ha újra választási kampányba akarunk vágni- előbb rendet kell rakni a lakásban, vagyis meg kell erősíteni a pártot. És, hogy egy ilyen takarítás során érhetik meglepetések az embert, mint például eldobott csikkek a teraszon, kilötyönt borfoltok a szőnyegen, sőt akár még rosszabbakra is lelhet az ember egy-egy szoba sarkában (melyeket most a nyomdafesték miatt nem részleteznék), úgy egy párt felépítése során is találhat az ember ezt-azt a kihúzott fiókokban. ... Olyan fiókra is lelhet, amelyekben meg éppen olyanok mozgolódnak, nagy hévvel és elszántsággal, akiktől meg már régen meg kellett volna tisztítani a lakást”

A továbbiakban e szinonim gondolatokat nem idézzük, **szerzőjüket minősítik, így nyilatkozik azokról az emberekről és csoportokról, akik egzisztenciájukat kockáztatva kiálltak mellettük, és akik közreműködésével bekerülhettek a parlamentbe.** Az sem érthető, hogy milyen eltávolítandó mozgolódásra utalt bizonyos fiókokban. Ez azért is illogikus, mert 2011 januárjában a párt már szilárd vezetői struktúrákkal, négy évre megválasztott parlamenti és helyi képviselőkkel rendelkezett. E kijelentés is igazolja a korábbiakban felvázolt gondolatmenetet. Ugyanis a pártelnök nem arra utal, vagy utalhat, hogy valakik a vezetés ellen aknamunkába kezdtek volna, ugyanis ilyen jelenségek nem léteztek, az említett feltételek miatt nem is léteztek. **Inkább ők voltak azok, akik kinézték az említett kiborítandó „fiókokat”.**

Vona a továbbiakban azt is jelzi, hogy többek között kik is kellenek számukra: „Akiknek bármikor hátat lehet fordítani, mert számukra ismeretlen fogalomnak számít az áskálódás, a kétszínűség, a számítás. Akik sohasem perlekednek, követelnek, hanem mindig csak jelentkeznek a feladatra.” /Töretlenül Barikád 2011 január 20. 6./

E gondolatmenet is csak a páratlan arrogancia és a beképzeltség fogalmaival minősíthető. Hogyan lehetséges az, hogy egy vezető hátat fordít, közben pedig a munkatársak várják tőle az utasítást? **Egyébként az áskálódás, a kétszínűség inkább rá, pártigazgatójára és szűk csoportjukra volt a jellemző, mikor hátba támadták a pártért dolgozó személyeket és szervezeteket.**

Ismételten, mindez tehát páratlanul cinikus és arrogáns megnyilvánulás volt azokkal szemben, akik pár hónappal azelőtt még kiálltak, dolgoztak a választási győzelemért, elősegítették az ő parlamentbe kerülésüket, ezzel a saját egzisztenciális helyzetüket kockáztatva, számos esetben feláldozva, tönkretéve.

Vona mindenek felett? Mindent megengedhet magának?

A teljes tárgyilagosság kedvéért itt tegyük hozzá, **az sem kizárható, hogy Vona nem feltétlenül önmagától, esetleg mások által presszionált irányvonal, trend hatására nyilvánult meg ekként.** Egy másik, ellenkező szempont: a HVG 2014 június 19-i számában napvilágot látott értékelés szerint Vona inkább értelmiségeket szeretett volna látni a vidéki szervezetek élén, akik választ találnak a helyi közösségek problémáira, ami nem zárható ki. Az idézett publicisztika szerint viszont **inkább Szabó Gábor és Novák Előd voltak azok, akik nem akartak értelmiségeket a vidéki szervezetek élén, attól tartva, hogy a pártvezetés riválisaivá nőhetik ki magukat.** Ezzel szemben inkább a „megbízható végrehajtók” kellettnek számukra.

Ez természetesen már csak gondolat kísérlet, azonban **Vonáról**, Szabó Gáborral és Novák Előddel szemben esetleg inkább **fel lehetett tételezni egy olyan intellektuális és integratív kapacitást, mely révén folyamatosan előre tudta volna vinni a pártot a folyamatos fejlődés és konszenzus útján**. Ez azonban már csak utólagos hipotézis.

Az egyes, más megközelítésű elemzések szerint a gyanakvó és bizalmatlan Vona csak a neki lényegében teljesen megfelelő, vele szemben ellenvéleményt, vagy ellentétes álláspontot nem képviselő személyeket fogadja el. Batista Kubájában az ilyen, a politikusok mellé csapódó, velük azonosuló beosztottakat, mint yes-man nevezték. Bizonyára ilyen attitűd révén nyerték el Vona bizalmát példaként dr. Lukács László országgyűlési képviselő és Forrai Richárd az Iránytű Intézet vezetője. Nekik, de különösen az utóbbinak lényegében nincs különösebb közük a jobboldali radikalizmushoz. Az üzleti szférából érkezett, piacbarát Forrai Vona bizalmát élvezi, állítólag időnként jókat nevetnek a jobboldali, nemzeti radikálisokon.

Összegezve, Vona, bizonyos pozitívumai ellenére, még mondhatni kialakulatlan, kifejezetten törekvő, ambíciózus személyiség. Önértékelése magas, én-komplexitása meglehetősen alacsony szinten áll. Az utóbbi alatt egyszerűsítve a különféle értékek, vélemények, álláspontok szintetizálására, integrálására vonatkozó képességet értjük. Megfigyelhetők nála önkompensációs és elhárító, projekciós, identifikációs pszichikus mechanizmusok is. Másképp kifejezve, gyakorlatilag, szerepéhez szükséges szintű intellektuális-integrációs kapacitásokkal, morális-mérlegelési képességekkel kevésbé rendelkezve számos helyzetben inkább a hatalmi megoldásokhoz, a frázisokkal, mítoszokkal dobálózáshoz, az alkalmi pozórság eszközeihez folyamodik. Kaphatott volna segítséget is, de nem kellett neki.

Mára a kevésbé törvényalkotó, az inkább mozgalmi politikus, aktivista és botránypolitikus Novák Előd politikai karrierje is befejeződött, a korábban a sokak szerint ő általa is működtetett szalámi-szeletelő gép elérte őt is. Bizonyára találhat majd új távlatokat az életben. Nem láthatunk a fejébe, így nem tudhatjuk, hogy mit is érezhet a jelenlegi helyzetében. Túl, fegyelmezettnak tűnő megnyilvánulásain.

Nem lesz több zászlóégetés?

Itt csak érintőlegesen említjük, a Jobbik mellett kiállók számára a büntetés azonnal be is következett, a FIDESZ-KDNP helyi szintű káderező és kontrolláló háttér szervei azonnal lecsaptak az említettekre. Pontosítva persze, nem is a néhány magasabb szellemi szintű országos, esetleg helyi vezető, hanem a tömegesen létező, nem igazán művelt pártkatonák, akik abból élnek, hogy harcolnak minden és mindenki ellen, aki pártjukon kívül van. **Az érintettek az elbocsátás, a letiltás, esetleg a folyamatos ellenőrzés, szankciók korlátaival találkoztak.** Tehát 2010 után a FIDESZ-KDNP és helyi megélhetési klientúrái, a provinciális helyi hierarchiái szereplői, képviselői itt találkoztak, kompromisszumra léptek a beléjük gyorsan beépült fővárosi és vidéki SZDSZ körökkel és inkább a holdudvarukkal. **A fő ellenség a 3-5 %-ot kitevő nemzeti és jobboldali radikális értelmiség lett. A hűség, a szolidaritás és az összetartás a jobboldalon elfogadott alapértékei Vona és közvetlen köre számára nemigen léteztek.** Természetesen, ettől függetlenül folyamatosan hozták és hozzák elő szinte a semmiből az új kis haverokat, lényegében minden munka, korábbi teljesítmény, sok esetben megfelelő iskolázottság, tehát bármiféle alap nélkül.

E tekintetben figyelemreméltó, hogy a rendelkezésükre álló pénzüsségeket nagyvonalúan osztogatják a klientúra, a kis barátok között. **A Kollégium a Jövőért Alapítvány közhasznúsági jelentése** megtalálható az interneten. Nyilvánvalóan, elismerhetően segítettek értékes célokat is, példaként a Szabadság-téren, a templom előterében elhelyezett Horthy-szobor állítását. Talán jó az is, hogy az alapítvány révén fiataloknak jövedelmet, munkaviszonyt biztosítanak, vagy nemzeti kulturális rendezvényekre adnak összegeket.

Azonban **a pénzosztás egyes szempontjai vitathatóak**, előfordul jelentős teljesítmény /Ilkei Csaba, ő ugyan nem „fiatal”/, **azonban számos esetben semmitmondó tevékenységre ítélték oda jelentős összegeket**, bizonyára haveri, baráti alapon. Az odaítélt összegek felhasználásának, eredményének publikálható nyomait többnyire nem találhatjuk meg.

A vezetés körül kitermelődött „fiatal” klientúra minőségét jelzi, hogy az egyik tehetséges, ismert és népszerű nemzeti rap-zenész is elfordult a párttól, mert a vezetés kegyeiben lévő „fiatalok” meg akarták károsítani. Az ismert, népszerű, tehetséges művész egyébként szintén fiatal, a harmincas évei közepén jár. Itt azért rögzíteni szeretnénk, a félreértések elkerülése céljából, messze nem a tehetséges, felelős és értékes fiatalok ellenében fogalmazódtak meg e gondolatok. Rájuk a magyar jövő nagy értékeként kell tekinteni. A politikában azonban általában a maradék-elv érvényesül, jórészt az élet más területein érvényesülni nem tudó emberek akarnak itt boldogulni, sikereket elérni. Tehát nagy különbség van a becsületes, tehetséges és értékes fiatalok, valamint a megélhetési és karrierista korosztálytársaik között.

Úgy tűnik, a Jobbikban az utóbbiakra van szükség és ők is vannak többen.

A szervezetek tömeges rombolásában és az említett előjelű „fiatalításban” meghatározó szerepet töltött be Szabó Gábor pártigazgató és Farkas Gergely országgyűlési képviselő.

A pártban nagy befolyással rendelkező Szabó Gábor pártigazgató - ugyan végzett egyetemet - azonban nem igazán tekinthető intellektuális személyiségnek, vagy olyannak, akit magasabb morális elvek, integratív felfogás irányítanak. Mint hatalmi technokrata, **a pártszervezetek tömeges felszámolásának felelőse, kivitelezője ő volt, melyet nagyfokú gátlástalansággal és cinizmussal végre is hajtott.**

Cinizmus és arrogancia nélkül nem megy: Szabó Gábor

A másik fő befolyásoló, Farkas Gergely minden bizonnyal kompenzációs és elhárító mechanizmusait tudta érvényesíteni Vona a „fiatalítás” irányába történő befolyásolásában. Minden bizonnyal csak a generációs közegben találja meg önértékelését, pedig értelmes fiatalember is lehetne, ha megfelelő teljesítménnyel, felkészültséggel és koncepcióval rendelkezne, bárhol értékelhetnék. Azonban egyenlőre, ez esetében hiányzik, tehát előrehaladása jelenleg még nemigen körvonalazható.

Farkas Gergely IT-bálon. Karrier, jó buli vagy politika a Jobbik?

A jellembeli értékek hiányának és az arroganciának, az összetartás, az egyeztetési képesség, a hűség és a szolidaritás, a tervezés és a koncepció hiányának e páratlan példáit az 1990 utáni magyar politikában tehát még egyetlen bal-, vagy jobboldali párt sem alkalmazta, vagy produkálta. Az amerikaiak és a japánok, akik mindenből új tudományt kreálnak, ebből bizonyára megteremtenék a nem igazán elvhű, szolidáris és jellemes pártvezetés tudományát, melyet vonológianak is nevezhetnének. Nyilvánvalóan ez az új diszciplína az említettek kollektív alkotása.

Figyeljétek, tanuljátok meg, hogyan is kell csinálni!

Ehhez párosul egyfajta, igen sok ostoba infantilizmus, misztifikáció. A minden bizonnyal jól megfizetett, minden kedvezményel ellátott, főként fiatalokból álló propaganda-apparátus folyamatosan misztifikálja a pártelnököt és a vezetés néhány, a pártelnökhöz közel álló személyiségét. Mindezek, főként a Barikád című hetilapban időnként napvilágot látó himnuszok időnként elérik a kifejezetten mosolyogtató szintet. Ha a pártelnök és szűk vezető köre legyőzné a gyengeségét, azaz a saját hiúsága folyamatos legyezgetését, akkor leállítatnák ezt a publicisztikai stílust. Persze a hasonló vonásokat, gyakorlatot, mint a hatalom eszközeit már mintegy fél évezreddel ezelőtt leírta, elemezte Niccolò Machiavelli. Úgy tűnik, hogy kevés új van a nap alatt...

További kérdésként merülhet fel, hogy mi lesz a Vona által kezdeményezett, sok dicsőséget szerzett Magyar Gárdával és tagjaival? A Garda csak, mint kiindulópont, jelenős perspektívát jelenthetett volna egy rendvédelmi, katasztrófaelhárító Nemzeti Garda felé. Nyilvánvalóan, csak, mint törvényesen elfogadott szervezet tölthette volna be az említett szerepköröket. Mi történik, ha a Magyar Garda alaposan kiszelektált maradványait is ejti a néppárti vonulat? Ki fog hinni mindezek után már Vonának?

Mi az eltérés a klasszikus jobboldali radikalizmustól?

Míg hazánkban a kommunista rendszer elnyomott, visszaszorított mindenfajta 1945-ig, és 1949-ig élő politikai, de eszmei és ideológiai áramlatot is, ezek eszmei-ideológiai-kulturális megnyilvánulásait, sajtóját, addig Nyugat-Európa szerencsésebb politikai kultúrát képviselő, megjelenítő államaiban a polgári demokrácia keretei közötti politikai pluralizmus meglehetősen színes politikai-kulturális palettát alakított ki.

A II. világháborút követő néhány évben, majd a hidegháború időszakában magukra találtak a nacionalista, szélsőjobboldali, vagy a jobboldali radikális pártok és mozgalmak Nyugat- és Dél-Európa országaiban E mozgalmak meglehetősen színes palettán helyezkedtek el.

Nyugat-Európa azon kis nemzetei, nemzeti kisebbségei esetében, ahol a nemzeti, állami függetlenség, vagy minimálisan a területi autonómia kivívása nem sikerült, ott megjelentek e kisebbségek esetében a nacionalista mozgalmak, melyek tehát az állami függetlenséget, területi autonómiát, minimálisan pedig nyelvi-, oktatási-, közigazgatási jogokat követeltek.

Ilyenek voltak a baszk, észak-ír, breton, dél-tiroli, korzikai nacionalista mozgalmak és pártok. Némelyik esetében, perifériájukon megjelentek a terrort is alkalmazó, hozzájuk kapcsolható csoportok. E mozgalmak-miután részleges eredményeket értek-feladtak radikalizmusukból, terrort is alkalmazó szárnyaik már nagyrészt elhaltak.

Olaszországban, vagy Franciaországban, ahol 1922-45, illetőleg 1940-44 között jobboldali rendszerek voltak, megjelentek e rendszerekből a pozitív értékek /nemzeti érdekek és morális értékek, szociális vívmányok, kulturális hagyományok/ átmentésére, képviselőre hangolódó pártok és mozgalmak. Ilyenek voltak a francia Front National /Nemzeti Front/, Olaszországban pedig a Movimento Sociale Italiano-Destra Nazionale /Olasz Szociális Mozgalom-Nemzeti Jobboldal/. Franciaországban az FN speciális problémaként évtizedeken keresztül kellett, hogy a bevándorlás problémáival szembesüljön. Mára sajnos egész Európa.

A Német Szövetségi Köztársaságban a radikális-ellenes törvény ellenére korlátozottan működhetett a Nemzeti Demokrata Párt. Belgiumban, Hollandiában, az észak-európai államokban is megjelentek, országonkénti speciális problémákat felvetve e pártok és mozgalmak. Ilyenek a szociális jogok követelése, a liberálisok által támogatott nemi devianciák, a bevándorlás elvetése voltak. Finnországban speciális nemzeti problémát vetett fel 1944 után a Szovjetunióhoz csatolt Karélia és Viipuri /Viborg/ problémája.

Görögországban és Portugáliában 1974-ig, Spanyolországban pedig 1975-ig jobboldali, antiliberális, sok tekintetben katonai vonásokat mutató totális rendszerek voltak. Spanyolországban - mint Simon János ismert politológus és spanyol gazdaságtörténészek kutatásai kimutatták - lényegében általános volt a foglalkoztatottság, létezett az állami bérszabályozás, Portugáliában pedig az ipar jelentős szektorai nemzeti-állami tulajdonban voltak, valamint bizonyos korporatív elemek is e rendszerek jellemző vonásai közé tartoztak.

A görög ezredesek, a portugáliai Salazar-Caetano, a spanyol Franco-rendszer a 70-es évek közepén bekövetkezett bukása után e rendszerek említett nemzeti-szociális-korporatív vonásait, eredményeit is igyekeztek továbbvinni az itt megjelenő szélsőjobboldali pártok és mozgalmak.

Spanyolországban a Franco-rendszer államfilozófiáját, Spanyolország egységét továbbvinni szándékozó jobboldali nacionalisták célkitűzései ütköztek az említett kisebb nemzeti-nemzetiségi csoportok /baszkok, katalánok/ célkitűzéseivel. Természetesen el kell ismernünk a kis nacionalizmusok igazát, autonómia-, vagy államépítő igényét is.

A volt kommunista országokban 1990 után szerveződhettek meg a jobboldali radikális, nacionalista, szélsőjobboldali mozgalmak és pártok, országuk helyzetéből következően nagyon eltérő célokkal, programokkal.

Leszámítva a többnyire ismert, speciális nemzeti aspirációkat, szociális célokat általánosságban elmondhatjuk, hogy e mozgalmak a hagyományos értékek /nemzet, vallás/ képviselte mellett a munkavállalók, alkalmazottak, kis- és középvállalkozók érdekeit akarják kifejezni. A jobboldali radikalizmus fontos eleme volt és maradt az etatizmus, az állam szerepének erősítése, a szabad versennyel szembeni korlátok érvényesítése.

Magyarországon a nemzeti, jobboldali radikalizmus az 1930-as évtized folyamán jelent meg, majd erősödött fel. Itt nyilvánvalóan nem mehetünk bele minden irányzat elemzésébe, de érintőlegesen meg kell említeni az akkori kormánypárt, a MÉP jobboldali-nacionalista, szociálisan érzékeny csoportjait, a népi mozgalmat, a szélsőjobboldal pártjait, melyek inkább olasz, és kevésbé német mintára szociális reformokat, változásokat követeltek.

E reformok a földkérdés rendezésére, szociális vívmányok kivívására irányultak. Bizonyos esetekben ez párosult a zsidókérdés nem igazán tisztázott és pontosított felvetésével.

Mint már említettük, az 1990 után megjelenő, inkább defenzív jellegű, magyar jobboldali radikalizmus a szabad verseny elvetésének, korlátozásának igényével és követelésével a nemzetgazdaságot roncsoló liberális kapitalizmus, a globalizáció ellen lépett fel. Mindez párosult kulturális és identitásvédelmi törekvésekkel, a devianciák visszaszorításának igényével. Ebben kezdetben látszólag azonos hullámhosszon működött a MIÉP és a Jobbik.

A korábbi magyar és európai klasszikus jobboldali radikalizmustól azonban különösen a Jobbik esetében már léteznek bizonyos, nem jelentéktelen eltérések. A Jobbik nem etatista, nem kifejezetten az erős és szabályozó állam híve, inkább piacbarát, így bizonyos tekintetben ott álnak mögöttük a privatizációba és a kiszervezésekbe bekapcsolódni szándékozó fiatal vállalkozói és értelmiségi körök. Bizonyos tekintetben ez még el is fogadható, azonban ennek az esetleges kormányra kerülés esetén történő kifutását előre senki sem láthatja. Előjelek azért vannak...

Markánsan hiányzik a Jobbik filozófiájából a korábbi európai klasszikus jobboldali radikalizmusra jellemző hivatásrendi-korporatív és a szindikalista szemlélet. Ennek talán első, értékelhető, halovány megjelenése a globalizációellenes közép-európai bérunió felvetése.

További jelentős eltérés az, hogy magyar és az európai jobboldali radikálisok jelentős hangsúlyt helyeztek a vidék és a falu értékei védelmére, képviselétére. A Jobbik esetében ilyen hangsúlyokkal alig találkozhatunk. Ma, mikor az ország egyes határszéli, periférikus járás-, vagy kistérség méretű területei szegényednek, néptelenednek el. Délkeleten példaként a Horthy-korszak volt, közigazgatásilag ideiglenesen egyesített vármegyéi /Bács-Bodrog, Csanád-Arad-Torontál, Bihar, Szatmár-Bereg-Ugocsa/.

Természetesen nem is lehet párhuzamosan képviselni a vidéket, és a fővárosi, a nagyvárosi, főként a közalkalmazotti státusok, a média, a tercier szektorok irányába orientálódó, magas anyagi és egzisztenciális igényeket támasztó fiatal egyetemista-főiskolás, vállalkozói és alkalmazotti réteget.

Egyébként e nagyvárosi, „fiatal”, nagy igényekkel fellépő réteget látványos gyorsasággal vonják ki a Momentum és más nemzetietlen, neoliberális protest-mozgalmak a Jobbik befolyása alól. Jól is teszik! A későbbiekben tárgyalandó középpárttá formálódódás tendenciája is ellentmond a nemzeti-jobboldali radikális jellegnek, ideológiának és erodálni is fogja azt.

Minél ostobábbat mond, annál Jobbik

Minden személyes rosszindulat, vagy bántó szándék nélkül kínálkozik az utóbbi 8-10 év folyamán néhány olyan megnyilvánulás, mely nagyon távol esik az európai és a magyar jobboldali radikalizmus filozófiájától és koncepciójától, de a legalapvetőbb emberi és személyes intelligencia követelményeitől is. Kezdjük ismét a párt elnökével.

Elméletileg szép eszme lenne a pánturanizmus, gazdaságilag is lehetne perspektívája. Hűen az igazsághoz, az nem tudható be Vona hibájának, mert nem számíthatott előre rá, hogy a török politika és üzleti világ nem jelentéktelen csoportjai váltak az ISIS támogatójává. Így a korábbiakban a bizonyára Komjáth István: Mondák könyve, vagy a maximálisan Ipolyi Arnold művei ihlette egyszerű frázisok /pl. Attila unokái stb./ leegyszerűsített formái a jelenlegi migráció és népvándorlás tükrében a visszájára fordultak. Nyilvánvalóan **jó és helyes lehetne hivatkozni** a korábbi egyoldalúan hirdetett és értelmezett finnugor elmélet helyett **a hun-magyar rokonságra és kontinuitásra**, azonban **ez nem lehet egy, a magyar történetiség eszmeiségét képviselni szándékozó párt szinte kizárólagos jelszava, alapelve.**

Itt csak mellékesen lehet megjegyezni, **ha egy pártelnök elmegy példaként Kazahsztánba**, a ténylegesen ígéretes perspektívákat jelentő magyar-kazah kapcsolatok fejlesztését célzó megbeszélésekre, **akkor nem áll oda fiatalon, az öltönyben és nyakkendővel megjelent középkorú úriemberek, komoly politikusok és üzletemberek közé zakóban, farmerben és nyitott ingben fényképezőgép elé.** Protokolláris értelemben ez udvariatlanság a vendéglátókkal szemben, sértés. Bizonyára elfelejtette, hogy nem Dúró Dóra, Farkas Gergely, esetleg Szabó Gábor társaságában van. Mellékesen, ha nem távolította volna el a pártból a protokollszakértő Illésházy Enikőt, akkor ez nem történhetett volna meg. Esetleg órákat vehetett volna az ezt is tanító Tóth Sándortól, a kecskeméti szervezet volt elnökétől.

Megfelelő öltözet, megfelelő helyen

Az előző gondolatkörhöz visszatérve, annak ellenére, hogy természetesen van mit csodálnunk a török nemzet történetében, különösen az 1918-22 közötti szabadságküzdelmet és Atatürk alakját, azonban ez nem jelentheti a hozzánk barátilag viszonyuló más nemzetek történetének megsértését. Különösen, akik hosszú évtizedeken keresztül rokonszenveztek velünk, kiálltak mellettünk nehéz történelmi periódusokban, példaként a pártállam alatt is. **Példaként Finnország a kommunista periódusban is fellépett a román nemzetiségpolitika ellen a nemzetközi szervezetekben, mikor azt, az akkori magyar külpolitika nem merte vagy tudta megtenni.**

Az is igaz, hogy **őstörténetünknek jóval erőteljesebb vonulata a hun-török, mint a finnugor**, de azért a nyelvben erősebben, az antropológiai jellegzetességeinkben pedig minimálisan létezik, jelen van a kelet-balti, finnugor jelleg is.

Ha ez még nem is létezne, akkor is **udvariatlanság lenne egy velünk szolidáris, sorsközösségét több esetben kifejező /példaként a bolsevizmusellenességben/ nemzet baráti kezét elutasítani**, vagy sértő megjegyzéseket tenni rá. Idézzük talán Vonát egy jobbikos kiadványból, amely az őstörténeti vitákban történő útkeresést volt hivatott a maga szintjén megfogalmazni, azok számára, akik nem fogadják el a kizárólagos hun-török koncepciót: „Akik a finnugor nyelvrokonságban hisznek, hát higgyenek abban, **de nekünk Hungária kell, Fingária pedig nyugodtan az övék lehet.** Úgyis oda valók.” /Széllel szemben 2009 november/ Rendkívül intelligens és kulturált megnyilvánulás Attila e kései unokájától... Mindez sértő a finn nemzet XX. századi katonai hősiességére, tehetségére, alkotóképességére, teljesítményeire /művészet, építészet, sport stb./ is.

Finn tábori tüzérség 1939-ben. Finnországot és hadseregét ekkor az egész világ csodálta. Vona belátása nem ér fel eddig.

Az eklektikus gondolkodás, bizonyos zagyvaság érhető tetten, mikor a hun-török történelmi mítoszlemek mellé eszmei motivációként megjelenik Julius Evola, hiszen ő egészen eltérő filozófiai és kulturális hatásokat akart közvetíteni. A zűrt csak fokozza a Pannon Front folyóiratban publikáló dr. László András és Horváth Róbert egyes, a tradicionalitásra vonatkozó gondolati elemei átvétele. Ha példaként ők az igazsághoz ragaszkodva, az 1850-ben kegyelmet is gyakorló, félig zsidó származású Haynaut is tényszerűen be akarják mutatni az ő dolguk. Ugyanakkor hogyan áll mindez össze egy egész gondolatrendszerrel?

Ugyanakkor esetében szinte teljesen elmarad a magyar államalkotó eszme hangsúlyozása.

A 2010-es években megjelent a párt sajtójában számos Azerbajdzsánnal foglalkozó cikk. Az természetesen jó, hogy bemutatják ezt a dinamikusan fejlődő, jelentős eredményeket felmutató posztszovjet államot. E témában Pörzse Sándor és leánya Pörzse Virág jelentettek meg pár írást. A probléma esetükben az egyoldalú állásfoglalás a Karabah-vitában.

Amennyire példaként Erdély magyar, éppúgy szász és román is. Hasonlóképp Karabah éppúgy örmény is, mint amennyire azeri. Reméljük az érintettek meg fogják találni a békés, igazságos és demokratikus megoldás útjait. Azonban méltatlan és egyoldalú az a megnyilvánulás, hogy e terület kizárólagosan azeri lenne. Méltatlan a magyar történelemben fontos szerepet betöltött hazai örménység iránt is. Talán nem mindenki előtt ismert, hogy az örménység jelentős értékekkel járult hozzá a reformkor, a dualizmus nemzetépítő folyamataihoz, részese volt az 1848-49-es szabadságharcnak. Arról nem is beszélve, hogy a XX. század jobboldali, nemzeti radikális mozgalmaiban is megjelentek a hazai örménység kiemelkedő képviselői. Példaként Ara Jerecian, aki 1944-ben sok emberen: zsidók, üldözöttek segített.

Pörzse útkeresése: Bársony András szocialista képviselőjelölt kampányában, 1998

Bernáth Georgina, a 2014 tavaszi EU-választás jelöltjeként tűnt fel, a fiatalok perspektíváit képviselni szándékozó, elméletileg jó céllal. Igazán nagy ívű megnyilvánulást eddig nemigen hallhattunk tőle. Ellenben a Hazai Pálya egyik számában kifejtette, hogy „milyen valótlanságokat mondanak róluk, miszerint ők fasiszták” /Hazai Pálya 2014 május./

Itt senki nem azt várná tőle, hogy az válaszolná: dehogyisnem. Erről szó sincs. Mellékesen azért megjegyezzük, hogy a Vona által is nagyra becsült Julius Evola filozófus tanított a Fasiszta Misztika Iskoláján is a két világháború között, bár sem a PNF /Nemzeti Fasiszta Párt/, sem pedig a PFR /Köztársasági Fasiszta Párt/ tagja nem volt.

Azt azonban elvárhatnánk egy, a közéletbe lépő fiatal hölgytől, **hogy bizonyos ismeretei azért legyenek a két világháború közötti olasz nemzeti etatizmus húsz évéről**, és el tudja helyezni azt. Tehát ne csak az igen, vagy nem szintű válaszokra legyen képes. **Talán az sem lenne probléma, ha esetleg párttársaival együtt tudnák azt, hogy mely európai állam és rendszer volt az, mely szinte egyedül, elkötelezetten támogatta hazánk 1938-41 közötti revíziós céljait, lépéseit**, majd bizonyos tekintetben a Németországtól történő eltávolodási törekvéseket.

Mindemellett e rendszer megteremtette a korabeli világ legjobb szociálpolitikáját, számos nagyszerű építészeti-, tudományos-, művészeti-, sporteredményt hozott létre.

**Benito Mussolini, Horthy Miklós, Galeazzo Ciano, Kánya Kálmán és Darányi Kálmán.
Nem ártana a Jobbikban is ismerni a múltat.**

További számos szereplőjük, jelöltjük kapcsán is érték őket kisebb-nagyobb felsülések. Egy, a Jobbik felső köreibe belibbent, előnyös alkatával magát népszerűsítő matematika-tanárjelölt, más szerepkörben modell hölgyet is majdnem az élvonalba emeltek, a 2014-es EU-választás propagandaanyagában, mint egy egészséges alternatívát jelentettek meg, azonban ő igen arrogáns módon, megvető, sértő hangnemben határolódott el tőlük, együttműködésüket pereskedés váltotta fel. Megítélésére, imázsára nézve sértőnek érezte az osztrák énekessel együtt történő megjelenítést. Ebben igaza is lehetett.

A plakát miatti pereskedést, a vitás képet a Kuruc.info közölte

Számolatlanul lehetne még sorolni a különféle, teljesen megalapozatlan, ismerethiányról tanúskodó megnyilvánulásokat a Jobbik berkeiben. Jó néhány „politikusuktól” még egy értelmes beszédet sem lehetett hallani.

2017 áprilisában váltott ki botrányt Szotyori-Lázár Zoltán szolnoki képviselőjük megnyilvánulása az autonómia-kérdés kapcsán, az erdélyi magyarok „elhülyüléséről.” Anélkül, hogy olcsó szójátékokba belemennék, itt csak azt jegyezzük meg, hogy egy értelmes magyar jobboldali politikus e kérdésben inkább az Erdélyi Fejedelemség, a XVII. században, az európai egyensúlyban betöltött középhatalmi szerepéről beszélhetne...

2017 júliusában sajtópolémia robbant ki a kormányfő, a felújított Klebelsberg-kastély átadása alkalmából elmondott beszéde kapcsán, ahol Horthy Miklósról méltányoló hangnemben nyilvánult meg. A balliberális sajtó támadásba lendült, velük szemben a Magyar Narancs tájékozódása szerint, csak a tájékozatlan, a világtól elvonult, magyar eredetű haszid közösségek álltak ki a kormányfő mellett. Erre a Barikád publicistája, Balogh Gábor egy nagyon méltánytalan írásban azon szórakozott, hogy „kamurabbik” álltak ki Orbán Viktor mellett. E kérdésben rendkívül káros a szenzációhajhász összekacsintás az egészen más politikai kultúrát képviselő Narancssal, mikor a nemzeti identitás védelmében minden azonos pontot meg kellene találni. Ez jellemzi a Jobbik budapesti, „fiatal” értelmisége elkötelezettségét?

Aztán sorban találkozhatunk újabb-újabb színvonalatlan megnyilvánulásokkal. A párt szóvivője nem tud a Soros-, Kalergi- vagy más Európa civilizációját megszüntetni tervező koncepciókról. A párt kulturális illetéke a meleg szavazatait várja... Közben már a jobboldali szavazók tízezreit taszították el...

Ugyanakkor a Jobbik sajtójában, a megnyilvánulások, a hangvétel területén erőteljesen jelen van a már említett infantilizmus, és a néhány személy körül kialakított misztifikáció. Ilyenek nem csak eddig voltak, hanem várhatóan a továbbiakban is hallhatóak lesznek a Jobbik országos vagy helyi vezetőitől. Személyzeti- és sajtópolitikájuk ismeretében mindenképp...

Előre közöpre?

A magyar társadalmat, a magyar nemzetet csak egy rendkívül jól szervezett, az élet minden részterületén a nemzetépítő etatizmus elvei szerint működő, programját kidolgozó, mindent jól szabályozó, hatékonyan irányító politikai erő képes a felemelkedés útján elindítani és előre vinni. Mondjuk ki őszintén, a magyar társadalom nem jelentéktelen rétegei, a jelenlegi morális állapotukban, horizont, belső szolidaritás, társadalmi felelősség-érzet nélkül, nem igazán képesek a szükséges társadalmi integráció és szolidaritás, a jövő helyes irányai, de még saját perspektíváik felismerésére sem. Úgyszintén a nemzetet, a magyar jövőt építő és előrevivő közösségi formák működtetésére, programok megértésére sem.

Elnézve a Jobbik országos és helyi vezető stábjait, szakértőit, beszédíróit stb. lehet-e bármely értelmes ember számára kérdés, hogy ők e feladatra túlnyomórészt alkalmatlanok és felkészületlenek, nem rendelkeznek perspektivikus szakpolitikai koncepciókkal. Tisztelet a csekély, de mindenképp létező kivételnek.

Ennél már csak Vona miniszterelnöki ambícióira történő célzások a mosolykeltőbbek, bár a hasonló utalások még viccnek is meglehetősen rosszak.

Vona ilyen irányú ambíciói, megnyilvánulásai nélkülöznek szinte minden eredetiséget. Mikor, mint megoldandó problémáról a társadalom szétszakadásáról, a politikai kultúra elaljasodásáról beszél, saját pártja körül is lehetne szemlét tartani.

Semmi új nincs részéről a valódi nemzeti konzultáció felvetésében, a valódi polgárság kialakításának igényében. Ezek lényegében csak üres, feldobott frázisok.

A Jobbikban tehát nem kizárólag csak a felső, tehát a parlamenti vezetés, de különösen a megyei, városi, községi képviseletek szintjén is bőven találkozhatunk számos, minden eredetiség, felkészültség, szakmaiság és koncepció nélküli politikai megnyilvánulásokkal.

A közöpre történő irányválasztás így csak tovább erősíti ezt az önvesztést. **Tehát nem ők formálják át a jobboldali radikalizmus elvei szerint a társadalmat és az államot, hanem a sok tekintetben /erkölcs, hazafiság, kultúra, társadalmi szolidaritás stb./ viszonylag bizonytalan és ingatag lábon álló, jelentős részben csak a fogyasztásban gondolkodó magyar társadalom az, mely az ő irányvonalukat tudja igényei szerint befolyásolni.** Ezek az igények többnyire pedig pillanatnyi érvényesülési, anyagi, esetleg végiggondolatlan, posztmodern szempontok szerinti jogi, kulturális stb. követelések. Nem tudhatjuk, hogy erre gondolt-e Vona, mikor 2016 augusztusában arról kezdett elmélkedni, hogy „elvették a Jobbik lelkét”. Hát bizony elvették. Ha volt egyáltalán...

Talán 2010 előtt még volt a Jobbikban hit lélek, erő. Mára ez már elfogyott.

Az említett fogyasztói, posztmodern igények felkarolása már menetközben is megnyilvánult, gondoljunk csak a Jobbik nem igazán kompetens oktatási „szakpolitikusa” minden kritika nélküli kiállítására, a pedagógusok a balliberális erők által ihletett szinte összes követelése mellett /pl. tankönyvpiac/, mely csak a liberális kiadóknak lenne jó. Más fontos szempontokat, oktatási és szervezési problémákat viszont fel sem vet...

Hasonlóképp a korábbi, a puritán, konzekvens morális elvekből történő engedés az, hogy mint egy generációs párt szinte teljességgel felkarolja a bázisukként felfogott és kezelt középiskolás-, egyetemista-főiskolás korosztály és réteg szinte minden oktatási, szociális, anyagi, jogi-szervezési óhaját, elvárását és követelését, minden elé helyezve őket.

Nem arról van szó tehát, hogy ne kelljen természetesen mindent, az adott lehetőségek alapján megtenni a magyar humán és a műszaki szakmaiság, tudományosság jövő generációiért, és fejlődésükért, de azért a posztmodern és neoliberális igényeket és elvárásokat nem kellene minden áron fenntartani és támogatni. Így példaként az ingyenes internet, vagy a tankönyv-piac koncepcióját, az ingyenes állami nyelvvizsga, jogosítvány követelését stb.

Attól függetlenül, hogy **időnként helyesen szembesítik a kormánypártokat számtalan koncepcionális és morális hibájukkal**, felelőtlenségükkel, előttük is megjelennek a buktatók és a csábítások. Ezt fogja tovább erősíteni a „néppártosodás”, mely **a korábbi puritán, jobboldali radikális elvek részbeni feladását fogja jelenteni**, mindezen túl pedig **a párt gyakorlata és ideológiája további feladását is, magyarul a teljes fellazulást és felhígulást.**

Nem mellékesen jegyezzük meg, a FIDESZ-KDNP ezt a gyakorlatot sokkal ügyesebben és pragmatikusabban végzi. Az ő néppártjukban jól eléérnek egymás mellett az ország jövőjét jelentő vállalkozók, munkavállalók, hazafias értelmiségek, keresztény egyházak, nemzeti elkötelezettségű zsidók, kiscigányok, törekvő, becsületes cigányok, jobboldali radikálisok az új oligarchákkal, a megélhetési vattaemberekkel, a hivatalos mantrát szajkózó papokkal, a cionistákkal és az elfogult cigány fajvédőkkel, vagy a hazai cigányság kihasználóival. Ebben a Jobbik úgysem tudná követni a FIDESZ-t. **Inkább arra kellene törekednie, hogy a magyar nemzet egészséges lelkiületű erőinek összefogásával a FIDESZ-t, és a mögötte álló polgári rétegeket valamiféle korrekcióra tudja kényszeríteni**, így kialakítva egy helyes irányba mutató nemzetpolitikai és társadalmi konszenzust. Minden ellenkező irányba tett lépés a felhígulás, az önfeladás irányába halad.

Egyébként a néppártosodás és a jobboldali radikalizmus nem teljesen egymást kizáró fogalmak. A nemzeti etatizmus társadalmilag fontos elemei, szempontjai a XX. század számos, ideológiailag eltérő rendszerében is megjelentek. Így Olaszországban, Spanyolországban, Portugáliában, Argentínában stb., jelen voltak a nemzetgazdasági szinten jelentős állami tulajdon, a dolgozói érdekképviselő, a korporatív, önigazgató dolgozói szerveződések, a szinte teljes foglalkoztatottság, mint a társadalmi béke /paz social/ elemei. Az ideológiától, jogrendtől eltérve hasonló elemek működtek De Gaulle Franciaországában, vagy a 60-as-70-es évek jobb-, vagy balközép kormányai vezette Olaszországban is.

A jobboldali radikalizmus nem jelenti feltétlenül az erőszakot, a brutalitást, a vulgáris stílust, mint azt a liberális sajtó sugalmazza. Mint, hogy a deviáns cigány szubkultúrák, vagy az ide tartozó személyek felemlítése sem fajgyűlölet. Mint ahogy a zsidóság egyes vallási és politikai szélsőségei bírálata, ha ma Izraelben is elfogadott, akkor Magyarországon sem minősíthető antiszemitizmusnak. Mindennek intelligens és korrekt kommunikálására a Jobbik jelenlegi politikusai, publicistái képtelenek, felkészületlenek, nem vitaképesek, disztinkválni sem nagyon tudnak igazán.

Minél több engedményt tesznek a végiggondolatlan „néppártosodás” irányába, annál inkább eltávolodnak egy szigorúan etatista, szabályozó és puritán nemzeti állam koncepciójától és elindulnak a liberalizmus útján. Ha egyáltalán valaha így gondolkodtak, nem pedig a hatalmi pozíciók megszerzése és az országos és helyi elitekbe történő belépés volt a cél, ennek minden anyagi és egzisztenciális vonzatával. A jelenlegi Jobbik egyébként nem tűnik igazán képesnek egy jobboldali-integratív néppárti nemzetpolitikai koncepció kidolgozására.

Végezetül, mindezen sorokat bizonyára az érintettek is olvasni fogják. Minden bizonnyal olyan reakciók is lesznek, hogy e rövid gondolatsor szerzőiből az irigység, esetleg sértettség beszél, ezen kívül, hogy kívülállónak semmi köze nincs az ő belső ügyeikhez. Az utóbbit nem tagadjuk, azonban **mindenképp létezik a sértettség a végzett munka, az elkötelezettség semmibe vétele miatt.**

Irigység semmiképp nem motivál minket, de méltatlannak érezzük, hogy a magyar nemzeti, jobboldali radikalizmust egy jórészt ilyen erkölcsi és szellemi szinten lévő párt vezetői és tagjai jelenítsék meg. Csak sajnáljuk a Jobbik vezetőit erkölcsi, politikai pálfordulásukért. E rövid értekezésben talán tükröt tarthatunk eléjük, gondolkodtató feladvánnyal segíthetjük gondolkodásuk, szemléletük, felelősségérzetük fejlődését, horizontjuk tágulását.

Azonban vajon mit is várhat a magyar társadalom egy olyan párttól, mely még szövetségeseit, elkötelezett munkatársait is semmibe vette, megszabadult tőlük, légyfogóra ragasztva őket. Miközben tudhatnák, hogy a jelenlegi viszonyok között mekkora nyomás helyeződik a nemzeti értékrendszer képviselőire. Ezért nem is tudjuk javasolni senkinek, hogy a jelenlegi Jobbikkal, vagy bármely reprezentánsával egyáltalában még szóba is álljon...

Az természetesen lehetséges, hogy egyes emberek, különféle szinteken anyagi és egzisztenciális karriert érhetnek el a Jobbik révén. Aki ezt becsülettel teszi, a közösség, a magyarság szolgálatában, annak sok sikert kívánunk.

Azonban azoknak, akik csak inkább érvényesülési, megélhetési szándékkal vágnak bele, Weöres Sándor gondolatait javasoljuk megfontolásra: „Írماغját se tőrd magadban semmiféle érvényesülési szándéknak, mert, ahogy előre törsz az életben, úgy csúszol vissza önmagadban.”

Mondjuk ki őszintén, ők vannak sokkal többen, ők formálják a Jobbik arculatát.

Bár itt akartuk lezárni, azonban a legújabb fejlemények, történések, mint a Jobbiktól már távol álló érdeklődőket, minket is elgondolkodtatnak.

Tehát, mint érintettek, 2010-ben Kecskeméten személyesen is érezhettük, hogy az úgynevezett alulról szerveződés elve lényegében nem működött a formálisan deklarált demokratikus elvekkel szemben. Ezen elvek számára az utolsó kegyelemdöfés lehet, hogy a pártelnök 2016 májusában meg szándékozta vétőzni három alelnök újra indulását. Ezek az alelnökök mégiscsak jelentettek valamiféle eredetiséget, szint bizonyos vonatkozásban. Vona helyükre a közigazgatásban sikeres, aktív polgármestereket akart helyezni. Ez jelentheti egy a tagságtól elválasztó fal, egy oligarchikus közeg kiépítését is. Magyarul egy maga köré kiépített elit, „erős emberek”, a későbbi távlatban talán oligarchia létrehozását.

A történelemben a hatalmukat jól kiépítő uralkodók leginkább oligarchákkal vették körül magukat, engedték a politikai és a katonai vezetők gazdagodását.

Macchiavelli a Fejedelem XIX. fejezetében elemzi a zsarnok Commodust megdöntő, 193-ban rövid ideig császár Pertinax viselkedését, álláspontját. Ő a korábbi császárokkal ellentétben nem engedte a különböző vezetők gazdagodását, harácsolását. Macchiavelli szerint túlzott becsületessége, puritánsága okozta vesztét, gyors bukását.

Közel 1800 év múltán, természetesen egészen más közegben is felmerülhetnek hasonló morális problémák, egy jobboldali radikális párt esetében is. Kedvezményezett „elitet” kell építeni, vagy egy mozgalmat alkotó szélesebb rétegre lehetett volna, vagy kellene építeni? Fenyegeti-e a túlzott becsületesség a pártvezetőt? Mondjuk ki, egyáltalában nem úgy tűnik. Hát, ez lehet a Jobbik-vezetés legnagyobb baja.

A párt mintegy évtizeddel ezelőtti céljainak, elveinek, alapfeltételeinek változatlanul maradása, bizonyos szempontok továbbgondolása, az egyébként sok jó elgondolást is tartalmazó 2014-es Kimondjuk, megoldjuk választási program programelemek mélyebb kidolgozása, valamint a becsületes, szolidáris és hazafias cselekvés, a mozgalmi jelleg jelenthetné a Jobbik erkölcsi-politikai erejének hatványozódását. Sajnos erről a mai körülmények közepette nemigen beszélhetünk. Sok tekintetben ennek az ellenkezője történik.

Zárszó, személyes és erkölcsi következtetések

E tanulmány szerzői, de a további említett számos személy az élete során, a legkülönbébb munkaterületeken, évtizedeken át becsülettel szolgálta hazáját, a közösséget, honfitársait.

Többnyire diplomás értelmiségként, munkánkban jelentős erőfeszítéseket tettünk hazánk, nemzetünk, de lakóhelyünk, vagy szűkebb közösségünk, embertársaink javáért, boldogulásáért.

Tudjuk, az életben nem mindig az igazság győz, de azt is, hogy a magyar életben, mely sok tekintetben idegen tényezők játéktere, nem mindig a haza, a nemzet és honfitársaink becsületes szolgálata érvényesül, vagy juthat felszínre.

A rendszerváltás több mint negyedszázados történetére sajnos az utóbbi szempont érvényes. Azonban akiben él valamiféle elhivatottság, vagy felelősség, erkölcsi és hazafias többlet, elkötelezettség, az mindig keresi a szebb és boldogabb magyar jövő felé vezető utakat.

Dante az emberélet útjának felén egy „nagy sötétlő erdőbe” jutott, az igaz utat nem lelven. Mi, a szebb és jobb iránti útkeresésünkben a Jobbikban találtuk magunkat. Hittük, hogy egy erkölcsileg magasabb rendű, tisztább, felelősebb nemzet- és közösségépítő politikai közeg részesei lehetünk.

Az élet folyamatos tanulásból áll. El kell ismerni, ez esetben optikánk torzított. Bár kétségtelenül léteznek a Jobbikban felelős megnyilvánulások, jó ötletek, jogos felvetések, a párt irányvonalának bizonyos elemeit, azonban fő vonásaiban még ma is elfogadhatónak, perspektivikusnak látjuk. Figyelembe véve azt a jó néhány szempontot, melyekről a klasszikus jobboldali radikalizmustól történő eltérés elemzése, valamint a néppártosodás veszélyei kapcsán írtunk. A néppártosodás ebben a nem végiggondolt formában képtelen arra, hogy magyarság hatalmas történelmi, lelki, erkölcsi energiáit felszabadítsa, és cselekvő erővé változtassa.

A magyarság életerejét, jövőjét képviselő, boldogulását megvalósítani, érvényesíteni szándékozó politikai erőnek lényegében nem is a klasszikus értelemben vett pártszerveződés logikája szerint szabadna működnie.

Meglátásunk szerint egy a nemzeti szolidaritásra, társadalmi felelősségre épülő integratív mozgalomként kellene működnie egy olyan erőnek, mely a magyarság, Széchenyi István szavaival: „Az árva keleti raj” boldogulását, felemelkedését érzi hivatott politikai erőként szolgálni. A párt kifejezésben, mint a szó nyelvi értelmezéséből is következik, benne foglaltatik a részérdek fogalma. Így a Jobbikban is megjelent számos részérdek, elsősorban a különböző szinteken hatalomra került képviselők, politikai szereplők, vezetők, apparátus, sajtó, háttérszemélyek részéről. Őket többnyire nem is az eszmék, hanem a generációs, posztmodern karrierizmus, az egzisztenciális és az anyagi érvényesülés szempontjai irányítják.

Az említett sötét erdőből már kijöttünk, a légyfogóról is sikerült elszabadulni. Mint eddig, ezután is minden tudásunkkal, munkánkkal hazánk, embertársaink boldogulását, a keresztény és magyar közélet épülését szeretnék előmozdítani.

Végezetül ne higgye senki, hogy számunkra e gondolatok közlése boldogságot, vagy elégtételt jelent, sokkal inkább a fájdalmas csalódás, a kiábrándultság érzése az, melyet a Jobbik viselkedése és elvtelen fordulatai váltottak ki.

Szüleink generációja, a 30-as és a 40-es évek emelkedő, küzdő, megmaradni, boldogulni, kiteljesedni vágyó országában, a magára talált hazában őszintén mondta ki az iskolában tanult Szebb Jövőt köszöntést, melyet a Jobbik propagandafrázisként vett át.

Mi hasonlóképp, őszintén ezt kívánjuk hazánknak, nemzetünknek, honfitársainknak. Csak éppen nem a jelenlegi Jobbikkal, mert velük ez nehezen képzelhető el.